Український християнський часопис

МІСІОНАР

Рік заснування 1897 №5 (139) травень 2004

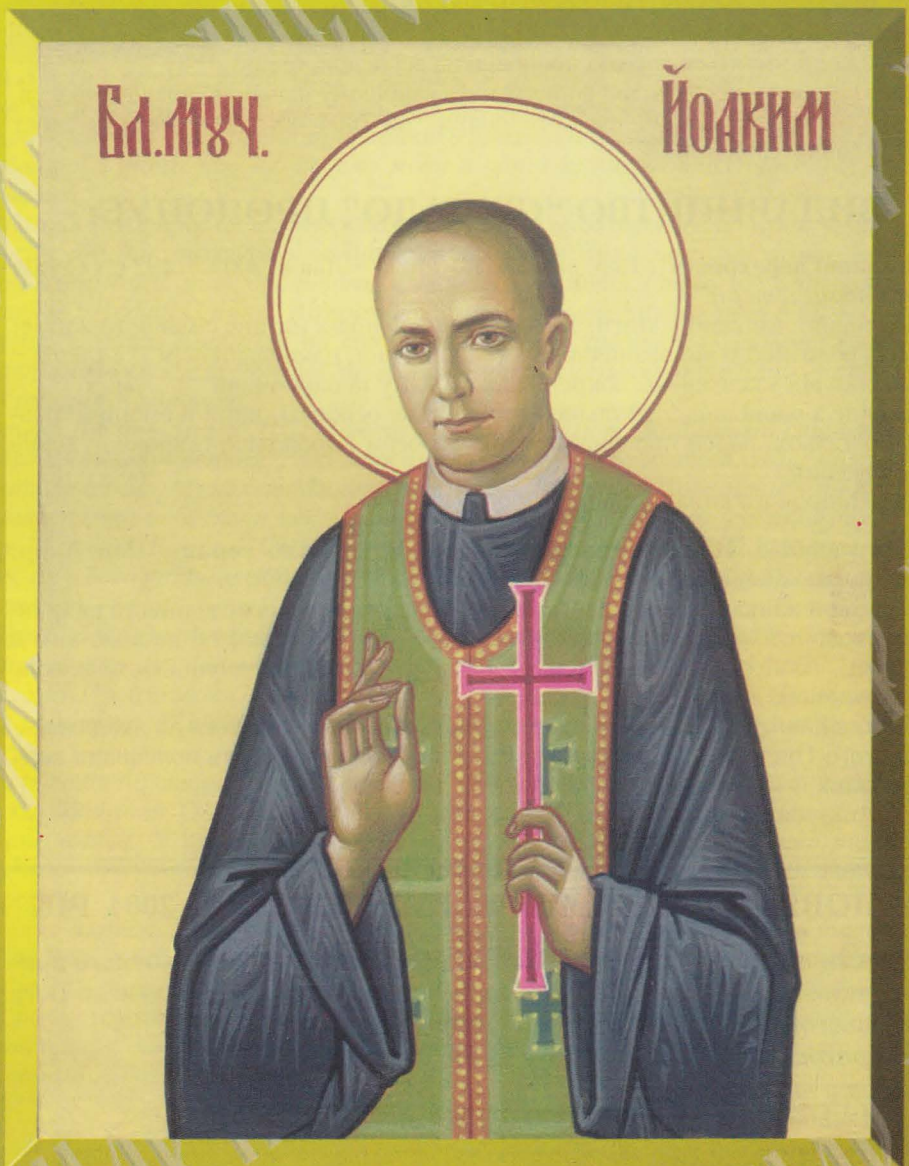

РЕДАКЦІЯ ЧАСОПИСУ "МІСІОНАР" ПРОПОНУЄ:

КАЛЕНДАР "МІСІОНАРЯ" НА 2004 РІК

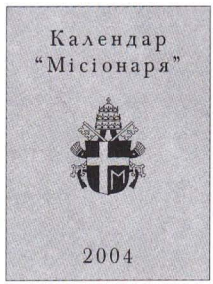

Це вже другий за чергою книжковий календар, виданий редакцією часопису "Місіонар". Окрім церковного календаря на 2004 рік, пропонуються короткі життєписи усіх Римських Архиєреїв.

Це дуже цінний і маловідомий для багатьох християн матеріал, який допоможе пізнати історію Вселенської Церкви від самих її початків до сьогоднішнього дня та сприятиме позитивному сприйняттю Апостольського Престолу з погляду сьогодення.

У виданні містяться короткі проповіді на всі неділі, бдінні та великі полієлейні свята, які сприятимуть глибшому пізнанню правд нашої св. віри. Користувач "Календаря "Місіонаря" на 2004 рік знову матиме змогу вести діловий щоденник.

ВИДАВНИЦТВО "СВІЧАДО" ПРОПОНУЄ:

Родинні перехрестя / Пер. з пол. Ю. Кирик. – Львів, 2003. – 192 с. *(Серія: "Невигадані історії")*

Розповіді, вміщені у книзі, торкаються важливих питань сімейного життя, зокрема релігійного виховання дітей, усиновлення, планування сім'ї, а також – звільнення від узалежнень, зокрема алкоголізму та наркоманії.

Кожне з оповідань – реальна історія, дуже особисті, щирі й емоційні розповіді багатьох людей про свою зустріч з Богом і подальше глибоке духовне переродження.

Для широкого кола читачів.

Круасан Жо. **Покликання жінки, або священство серця** / Пер. з фр. З. Курдина. – Львів, 2003. – 168 с.

Сьогодні жінка, більше, ніж будь-коли, страждає від невизнання та викривлення своєї тотожності, часто відчуває себе незахищеною, бо не знає ким є насправді, бо її образ спотворюють, бо шукає власну значущість та власне унікальне місце поза своєю жіночістю.

Щоб віднайти втрачені орієнтири, Жо Круасан звертається до джерела — до Святого Письма, Слова Божого. Саме там вона знаходить пояснення всієї величі жінки, її ролі й нагальної потреби для людства.

Для широкого кола читачів.

ШАНОВНІ ЧИТАЧІ, ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ НА 2004 РІК

християнський часопис "МІСІОНАР" і Ви знайдете духовного приятеля, який допоможе зрости у св. вірі, помножить у серці любов до Бога і ближнього, розрадить у хвилині смутку!

Передплатний індекс – 23959

Вартість передплати:

на 1 місяць – 1 грн. 78 коп., на 3 місяці – 5 грн.,

на 6 місяців – 9 грн. 40 коп.

Христос Воскрес!

Усі ми у цей прекрасний місяць величаємо Матір Божу і нашу Небесну Матір піснями, молебнями, акафістами та приносимо їй до стіп духовні квіти-чесноти. До цього нас в окремий спосіб закликають нас о. Василь Зінько, ЧСВВ статтею "Повчальне спостереження", Ігор Яремко аналізом Шевченкової поеми "Марія" і Павло Зарічний публікацією про Богородичний акафіст.

К'яра Любік у "Слові життя" наголошує на важливості виконування Божих заповідей. У рубриці "З життя Церкви" читайте новини про нового Апостольського нунція в Україні, новоєрея Василіянського Чину, святкування Пасхи в одній з львівських в'язниць. У рубриці "З монашого життя" довідаєтеся про місії та реколекції, які провели отці Василіяни в Україні.

В останні два дні травня припадають празники Зіслання Святого Духа і Пресвятої Трійці, про що ведемо мову в одній із змістовних богословських статей.

З нагоди Року прослави Митрополита Андрея публікуємо панегірик, який виголосив під час поховання галицького Велетня духа його наслідник на Києво-Галицькому митрополичому престолі кардинал (тоді ще єпископ-коад'ютор) Йосиф Сліпий. Віримо, що кожне духовне покликання є кимось вимолене. Сестра Корнилія на сторінках нашого часопису розповідає, як вона отримала своє духовне покликання завдяки посередництву блаж. єпископа Григорія Хомишина.

Отець Василь Зінько, ЧСВВ звертає нашу увагу в своїй другій статті на небезпечні "міркування", які стосуються статевого життя. Наш молодий дописувач бр. Миколай Микосовський, ЧСВВ знову торкається теми шкідливості та небезпеки сект, які поширюються у нашому суспільстві. Отець Мелетій Батіг, ЧСВВ ділиться у цьому числі власними спогадами про те, як у його рідному селі комуністи переслідували людей за їхні релігійні переконання.

Журналіст Владислав Проненко з Харкова присвятив свою статтю постаті одного англійського християнського письменника. У рубриці "Постаті УГКЦ" вміщено допис Марти Цимбали про о. Миколая Яновича, який є родичем о. В'ячеслава Ласовського, про якого ми згадували у минулому числі.

На поетичній сторінці читайте вірш "Радуйся, Маріє" з-під пера нашої читачки Людмили Опришко. Просимо наших читачів укласти музику до згаданого вірша. У цьому числі на дитячій сторінці вміщаємо цікаву розповідь про маленького віслюка "Сон" і оголошення про початок цікавого конкурсу.

Дорогі читачі "Місіонаря", не забудьте привітати своїх матерів у другу неділю травня з прекрасним святом – Днем матері. Сподіваємося, що це число допоможе усім читачам дозволити Духові Святому внести новий подих духовного життя в їхні душі. Нехай зовнішнє замаювання зеленню наших домівок і обійсть віддзеркалює внутрішнє оновлення нашого духовного життя, яке живить у нас Дух Святий Життєдавець.

о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

Ось Серце, що так дуже полюбило нас...

О, Божественне Серце Ісуса! У злуці з тим наміром, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії усі свої молитви, справи, слова, думки й витривалість у терпіннях нинішнього дня у винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.

Жертвую їх особливо за Святішого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників та в усіх намірах Апостольства молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішній день.

Пресвяті Серця Ісуса і Марії, спомагайте святу Церкву та Україну!

Святий Йосифе, Покровителю і Заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас!

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, Заступники України, моліть Бога за нас!

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ТРАВЕНЬ:

(Поблагословлені Святішим Отцем)

ЗАГАЛЬНИЙ: ЩОБ РОДИНА, ОСНОВАНА НА ДУХОВНОМУ ПОДРУЖНЬОМУ ЗВ'ЯЗКУ МІЖ ЧОЛОВІКОМ І ЖІНКОЮ, БУЛА ВИЗНАНА В ЦІЛОМУ СВІТІ ФУНДАМЕНТАЛЬНОЮ КЛІТИНОЮ ЛЮДСЬКОЇ СПІЛЬНОТИ.

Св. Церква навчає, що родина є основною клітиною суспільного життя. Тим часом не завжди так було. Основою суспільства в одних країнах були родинні клани, в інших – племена, а в ще інших – т. зв. патріархальні родини, що складалися з декількох сімей, якими керував найстарший член цієї родини.

Незважаючи на це, зв'язок між чоловіком і жінкою у всіх культурах і релігіях вважався священним, а у багатьох країнах навіть нерозривним. Тривалий час у християнських країнах церковний шлюб був єдиним подружнім

зв'язком між чоловіком і жінкою, а цивільного шлюбу не існувало. Християнська релігія витіснила практику багатоженства (т. зв. полігамії) і багатомужжя (т. зв. поліандрії).

На жаль, у деяких країнах нині узаконено цивільні шлюби між двома чоловіками або навіть й двома жінками. Такий зв'язок, який суперечить науці св. Церкви та Священному Писанню, є не тільки неморальним, але навіть не вкладається у рамки здорового глузду.

Святіший Отець закликає нас усіх цього місяця молитися, щоб подружній зв'язок між одним чоловіком і однією жінкою був визнаний у цілому світі за основу всієї людської спільноти.

МІСІЙНИЙ: ЩОБ КАТОЛИКИ ЦІЛОГО СВІТУ ЗА ПОСЕРЕДНИЦТВОМ ПРЕЧИСТОЇ ДІВИ МАРІЇ ВВАЖАЛИ ПРЕСВЯТУ ЄВХАРИСТІЮ ДЖЕРЕЛОМ МІСІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ.

Ми, християни, у дуже малій мірі виконали заповіт Ісуса Христа: "Ідіть, отже, і зробіть Моїми учнями всі народи" (пор. Мт 28, 19). Нехристияни стають послідовниками Ісуса Христа завдяки проповідуванню св. Євангелія і свідченню віри тих, які її ширять.

Народ Божий, як говорить Другий Ватиканський Собор, збирається в одне передовсім словом Бога живого і в спільноті освячується Святими Тайнами, зокрема Хрещення, Миропомазання і Пресвятої Євхаристії, яка живить Тілом і Кров'ю, тобто присутністю і силою всемогутнього Бога тих, які навернулися і увірували в Нього.

Св. Церква у цілому світі вшановує протягом травня місяця Пресвяту Богородицю, Матір Церкви, яка була у перші роки душею первісної християнської громади. Св. євангелист Лука пише, що апостоли разом з Марією були зібрані на ламанні хліба й молитвах (пор. Ді 2, 42).

Отож, у Пресвятій Євхаристії первісна Церква отримувала силу до витривалості в часи жорстоких переслідувань християн. І ми нині під час нелегкої боротьби і здобування Царства Божого також берімо до себе Марію, тобто за її прикладом і молитвами робімо те, що нам скаже її Син, а наш Божественний Спаситель.

Молімося, щоб стійкою вірою у присутність Ісуса Христа в Пресвятій Євхаристії і за молитвами Пресвятої Богородиці всі місіонери у далеких місійних країнах давали переконливі свідчення присутності Бога у світі, спонукаючи нехристиян навернутися, охреститися і стати членом Христової отари – єдиної, святої, соборної і апостольської Церкви.

МІСЦЕВИЙ: ЩОБ УСІ ЖИТЕЛІ УКРАЇНИ БІЛЬШЕ ПРОЙНЯЛИСЯ ПОВАГОЮ ДО ЖІНКИ ЯК МАТЕРІ, А ДІТИ НЕ ЗАСМУЧУВАЛИ СВОЇХ МАТЕРІВ.

В Україні, на щастя, щораз менше гучним стає "міжнародне жіноче свято 8 березня", а більшої пошани набуває День матері, який відзначають у другу неділю травня.

Наша небесна Мати, Пречиста Діва Марія, є взірцем для усіх людей, зокрема жінок. Кожна жінка є передусім тілесною матір'ю, яка народжує і виховує дітей, але вона також повинна виконувати завдання духовної матері, яка уприсутнює у світі Пресвяту Богородицю.

Усі діти у світі повинні шанувати, а не засмучувати своїх матерів. Найбільше смутку діти завдають своїм матерям своєю неморальною поведінкою.

Мова тут іде переважно про дорослих дітей, зокрема про тих, які не поважають своїх похилих віком матерів. Пам'ятаймо, що не можуть нічого доброго сподіватися від своїх дітей ті люди, які не шанували чи не шанують своїх стареньких батьків. Про це нам говорить четверта Божа заповідь.

Молімося, щоб українське суспільство надавало більші умови й пільги вагітним жінкам та багатодітним матерям, а також немічним і похилим віком жінкам, а всі діти шанували своїх матерів, які їм подарували життя.

ПОКРОВИТЕЛЬ НА ТРАВЕНЬ – СВ. МАРКО, 8.05 (25.04)

Марко, званий також Іваном, був родом з Єрусалима і походив з левітської родини. Дім його матері служив святим апостолам і першим християнам місцем для зібрань. Перші кроки в апостольській праці Марко зробив під проводом св. Павла, який забрав його зі собою до Антіохії.

Згодом Марко прибув до Рима, де під час ув'язнення св. апостола Павла був його помічником. Він написав близько 45 року в Римі Євангеліє, у якому переказав науку, яку почув від св. апостола Петра. Особливим символом євангелиста Марка став лев. Декілька років Марко був єпископом єгипетського міста Олександрії, де і загинув мученицькою смертю за правління імператора Нерона.

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ЧЕРВЕНЬ:

ЗАГАЛЬНИЙ: ЩОБ УСІ ХРИСТИЯНИ КРАЩЕ УСВІДОМЛЮВАЛИ СВІЙ ОСОБИСТИЙ І СУСПІЛЬНИЙ ОБОВ'ЯЗОК СВІДЧИТИ БОЖУ ЛЮБОВ ДО КОЖНОЇ ЛЮДИНИ І ВСЬОГО ЛЮДСТВА.

МІСІЙНИЙ: ЩОБ РЕЛІГІЙНУ СВОБОДУ В АЗІЙСЬКИХ КРАЇНАХ, ЯКА Є ОСНОВНИМ ПРАВОМ КОЖНОЇ ЛЮДИНИ, ЩОРАЗ БІЛЬШЕ ШАНУВАЛИ.

МІСЦЕВИЙ: ЩОБ СУСПІЛЬСТВО УКРАЇНИ ЗБАГНУЛО РОЛЬ БАТЬКА У СІМ'Ї, А ДІТИ ЗАВЖДИ ШАНУВАЛИ СВОЇХ БАТЬКІВ.

ПОКРОВИТЕЛІ НА ЧЕРВЕНЬ – БЛАЖ. ДРОГОБИЦЬКІ ПРЕППМУЧЧ., 27 (14)

НАМ ПИШУТЬ

Дарія Бриняк з м. Львова висловлює подяку Господеві й Матері Божій Неустанної Помочі, небесним заступникам, а також о. Антонію, ЧСВВ за молитви – її син Олег цілковито одужав після важкої травми.

Родина Яворських з м. Сокаля Львівської обл. висловлює безмежну подяку Господеві й Пресвятій Богородиці за щасливе народження донечки у січні цього року.

Анна Борис з м. Перемишля (Польща) дякує Господеві та заступнику блаж. Миколаю Чарнецькому, ЧНІ за оздоровлення від смертельної недуги.

"СЛОВО ЖИТТЯ"

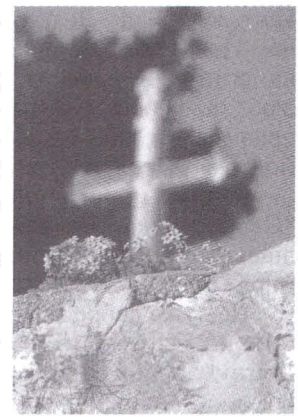

"Якщо любите ви Мене, то Мої заповіді берегтимете" (Ів 14, 15).

Під час Тайної вечері перед тим, як покинути Своїх учнів і повернутись до Отця, Ісус забажав тісно пов'язати їх зі Собою і взаємно одних із одними найміцнішим і найтривалішим вузлом любові. Він "полюбив їх аж до кінця" (пор. Ів 13, 1) найбільшою любов'ю, яка сягає того, щоб "віддати Своє життя за Своїх друзів" (пор. Ів 15, 13), натомість просить їх любити Його такою ж любов'ю.

Любов, якої Ісус бажає, не є звичайним почуттям, але виконуванням Його волі, яка віддзеркалюється у Його заповідях: передусім це любов до брата і сестри, тобто взаємна любов.

Ця істина є настільки важливою для Ісуса, що під час Своєї останньої проповіді до учнів Він акцентує на ній, повторюючи її тричі: "Той, у кого Мої заповіді, і хто їх береже, той Мене любить" (Ів 14, 21), "коли хтось Мене любить, то й слово Моє берегтиме" (Ів 14, 23) і "хто Мене не любить, той і слова Мої не береже" (Ів 14, 24).

"Якщо любите ви Мене, то Мої заповіді берегтимете".

Для чого ми повинні виконувати заповіді Ісуса?

Сотворені на Його "образ і подобу", ми перед Богом є немовби Його співрозмовниками, які здатні до особистого і безпосереднього спілкування з Ним: це стосунки пізнання, любові, дружби і розмови.

Я існую настільки, наскільки відповідаю "так" задуму любові, який Він має щодо мене. Наскільки більше людина живе у спілкуванні з Богом, у Якому міститься суть людської природи, поглиблює та збагачує це спілкування, настільки більше вона реалізує свою справжню особистість.

Згадаймо Авраама. Кожного разу, коли Господь просить його щось зробити, навіть якщо це виглядає абсурдним, як, наприклад, залишити рідну землю і вирушити у зовсім незнаний для нього шлях, або ж принести Йому в жертву єдиного сина, Авраам виконує це з готовністю, довіряючи Богові, і задля того перед ним відкривається надзвичайне майбутнє.

Те ж саме можна сказати і про Мойсея. На горі Синай Господь об'являє йому Свою волю в десяти заповідях, у прийнятті яких народжується народ Божий.

Так чинить і Ісус. У Ньому "так", яке Він сказав Отцеві, досягає усієї своєї повноти: "Хай не Моя, а Твоя буде воля!" (Лк 22, 42).

Наслідувати Ісуса означає виконувати якомога краще волю Отця так, як Він нам її об'явив і як першим її виконав.

Заповіді, які залишив нам Ісус, допомагають і нам жити відповідно до нашого звання синів і дочок Бога, Який є Любов. Вони не є якими-небудь насильно накиненими приписами, які ускладнюють життя людини і не дають їй стати повноцінною особистістю. Заповіді не є розпорядженнями, які пан дає своїм слугам. Вони є передовсім висловленням любові Бога і Його турботи про життя кожного з нас.

"Якщо любите ви Мене, то Мої заповіді берегтимете".

Як застосовувати на практиці це "слово життя"?

Прислухаймось уважно до того, що каже нам Ісус у Євангелії, тобто до Його заповідей. Дозвольмо Духові Святому, щоб Він упродовж дня нагадував нам Його слова. Ісус нас повчає, наприклад, що не достатньо "не вбити": слід намагатися не гніватися на своїх ближніх; не можна не тільки "вчинити перелюб", але навіть бажати жінку чи чоловіка іншої людини. "Хто вдарить тебе в праву щоку, оберни до нього й другу" (Мт 5, 39); "любіть ворогів ваших і моліться за тих, що гонять вас" (пор. Мт 5, 21-48).

Однак ми повинні передусім виконувати ту заповідь, яку Ісус назвав "Своєю" і яка включає у себе всі інші заповіді: про взаємну любов. Любов є дійсно досконалим "виконанням закону" (пор. Рим 13, 10) і "найкращою дорогою" (пор. 1 Кор 12, 31), якою усі ми покликані йти.

Це дуже добре зрозумів о. Дарій Порта з міста Парми в Італії, який помер у Великий Четвер 1996 року. У перші роки свого священичого служіння він осягнув подиву гідний спосіб особистого співжиття з Богом. Однак у пізніші роки він краще пізнав, що Ісуса слід бачити у кожному ближньому, і євангельська любов стала його глибоким і постійним прагненням. Щоб залишатися вірним своєму духовному обов'язку, він щораз із більшою увагою і чутливістю ставився до своїх ближніх, залишаючи на другому плані свої особисті плани. Одного дня він написав у своєму щоденнику: "Я зрозумів, що єдиною із всіх речей, яка вкінці виявиться найбільш важливою, – це любов до ближніх".

І ми, подібно до о. Дарія, кожного вечора запитуймо себе: "Чи любив (-ла) я своїх ближніх?".

К'яра ЛЮБІК

Переклад з італійської мови о. Йосафата Воротняка, ЧСВВ

КОЛЕҐІУМ ім. св. Йосафата
Бучацького монастиря Чесного Хреста Господнього
Чину св. Василія Великого

оголошує набір учнів
у 9-й та 10-й класи на 2004–2005 н. р.

Вступні випробування проводяться **з 5 по 10 липня** з таких предметів:

– співбесіда з християнської етики;
– українська мова (диктант);
– тести з математики, історії, географії, біології, хімії та іноземної мови (англійська або німецька).

Документи приймаються **з 21 червня по 3 липня** (з 9^{00} до 17^{00} год).

Адреса колеґіуму:
48400, м. Бучач, Тернопільська обл.,
вул. Міцкевича, 19;
тел.: (035-44) 21-549
факс: (035-44) 22-291

НОВИЙ АПОСТОЛЬСЬКИЙ НУНЦІЙ

22 квітня 2004 року Святіший Отець призначив третього за чергою Апостольського нунція в Україні, яким став архиєпископ Іван Юркович (колишній Апостольський нунцій архиєпископ Микола Етерович нині виконує служіння Генерального секретаря Папських синодів — прим. ред.).

Він народився 10 червня 1952 року в м. Любляні, столиці Словенії. На священика висвячений 29 червня 1977 року. З 1984 по 1988 роки був секретарем Апостольської нунціатури у Південній Кореї, з 1988 по 1992 роки — радником нунціатури в Колумбії, з 1992 по 1996 роки — радником представництва Ватикану в Росії. З 2001 року став Апостольським нунцієм у Білорусії.

РАДІСТЬ У ВАСИЛІЯНСЬКІЙ СПІЛЬНОТІ

18 квітня 2004 року в храмі Христа Царя в Івано-Франківську владика Софрон Мудрий, ЧСВВ у співслужінні єпископа-емерита Софрона Дмитерка, ЧСВВ та шести отців висвятив на священика о. диякона Йосафата Фітеля.

Михайло Фітель народився 15 жовтня 1977 року в с. Коти Яворівського р-ну на Львівщині. Під час підпілля це село обслуговував о. Володимир Палчинський, ЧСВВ, який, до речі, охрестив майбутнього ієромонаха. Михайло здобув неповну середню освіту в рідному селі. Навчався у василіянських ліцеях у Кристинополі та Жовкві, де здобув повну середню освіту.

У 1995 році вступив до новіціяту отців Василіян у Крехові. Через два роки склав перші монаші обіти. Навчався у Золочівському інституті філософсько-богословських студій ім. митрополита Й. В. Рутського, після закінчення якого протягом шести років вивчав філософію і богослов'я у Вищій папській семінарії у Варшаві. Вічні обіти склав 21 липня 2002 року, а дияконські свячення прийняв 4 травня 2003 року.

Редакція нашого часопису бажає новоєрею щедрих Божих благодатей і витривалості у служінні на Божій ниві!

ВЕЛИКДЕНЬ У В'ЯЗНИЦІ

Незважаючи на те, що у тюрмі по вул. Шевченка у Львові суворий режим, але дух Великодня був присутній і там. Воскреслий Христос запалив наші серця божественним сяйвом, розтопив лід недовіри і недоброзичливості, закликав до взаємного прощення образ.

Напередодні свята Воскресіння Христового у нашій капличці Покрову Матері Божої, облаштованої наприкінці 2003 року, було встановлено новий іконостас. У Страсну п'ятницю відбувся Чин внесення плащаниці, який здійснив наш багаторічний духовний провідник о. Володимир Коник. У Велику суботу відбувся показ фільму Мела Гібсона "Страсті Христові".

У цей світлий празник розгладилися суворі й похмурі обличчя ув'язнених, зникла негативна атмосфера. Багато в'язнів взяли участь у святковій Службі Божій, приступили до святих Тайн Сповіді й Причастя.

Вадим ПЕТРИК

ОТЦІ ВАСИЛІЯНСЬКОГО ЧИНУ ПРОВЕЛИ ДУХОВНІ РЕКОЛЕКЦІЇ

о. Дам'ян Кастран (м. Львів):
с. Лисиничі біля Львова, каплиця Зіслання Святого Духа (Львів-Сихів) і храм св. Андрія отців Василіян (Львів).
о. Василь Зінько (м. Львів):
села Малий Березний на Закарпатті, Лаврів і Зимна Вода на Львівщині.
о. Вінкентій Яніцький (м. Львів):
с. Суховоля Городоцького р-ну Львівської обл.
о. Йосиф Будай (м. Львів):
м. Новий Ульм у Німеччині.
о. Олексій Горобець (м. Золочів):
села Вижняни, Розворяни, Лука і Струтин Золочівського р-ну Львівської обл., м. Підволочиськ Тернопільської обл.
о. Теодор Пилявський (м. Золочів):
м. Перемишляни Львівської обл.
о. Климентій Стасів (м. Золочів):
с. Свірж Перемишлянського р-ну Львівської обл.; храм св. Василія (Київ)
о. Терентій Довганюк (м. Володимир-Волинський):
с. Крукеничі Самбірського р-ну Львівської обл.
о. Назарій Лех (м. Червоноград):
села Якимів і Убині Кам'янсько-Бузького р-ну Львівської обл.
о. Корнилій Яремак (м. Дрогобич):
села Волоща, Мийничі та Зади Дрогобицького р-ну Львівської обл.
о. Мартин Хабурський (смт. Брюховичі):
с. Запитів Кам'янсько-Бузького р-ну Львівської обл.
о. Рафаїл Стефурак (м. Київ):
різні парафії УГКЦ у США.

Ієромонахи Підгорецького монастиря провели реколекції у Луцьку, с. Лісневичі Пустомитівського р-ну Львівської обл., у львівських храмах Всіх Святих Українського Народу, Воскресіння Христового, свв. Володимира і Ольги, Благовіщення НДМ, церкві Покрову Пресвятої Богородиці (смт. Брюховичі біля Львова) та ін.

ВІДГУК ПРО ДУХОВНУ ПРАЦЮ ОТЦІВ ВАСИЛІЯН

Члени Апостольства молитви с. Суховоля Городоцького р-ну на Львівщині в листі до нашої редакції висловлюють подяку отцю-місіонеру Святоонуфріївського монастиря Вінкентію Яніцькому, ЧСВВ за змістовне проведення реколекцій. Окрім Богослужінь і голошення духовних наук зворушливим для жителів села стала Хресна дорога ввечері зі запаленими свічками.

Жителі с. Суховоля мають надію, що зерна Христової науки, які засівав отець-місіонер, дадуть добрі плоди у їхньому селі.

КАРМЕЛІТКИ В УКРАЇНІ

Кармелітський монаший чин був започаткований на горі Кармель у Палестині. Перший жіночий кармелітський монастир заснувала св. Тереза Авільська у 1562 році. За своє монаше життя св. Тереза заснувала 17 жіночих кармелітських монастирів. В основу духовних правил св. Терези було покладено відокремлення від світу, мовчання, піст і покута.

Нині у світі існує близько 700 монастирів сестер Кармеліток. Найбільша кількість їхніх домів знаходиться у Франції, Італії та Іспанії. Переважна більшість кармелітських монастирів належить до Католицької Церкви латинського обряду (один з них знаходиться у смт. Покотилівка неподалік Харкова). Лише п'ять монастирів відносяться до Католицької Церкви східного обряду і знаходяться у Ливані, Болгарії, Франції, США й Україні (с. Коритняни біля Ужгорода на Закарпатті). Монастирі двох останніх країн тісно пов'язані між собою, бо мають спільний новіціят.

Кармелітські жіночі монастирі є клявзурними, тобто закритого типу. Сестри Кармелітки ніколи не споживають м'ясних страв. Гостей і відвідувачів монастиря монахині приймають у спеціально відведеній для цього кімнаті ("розмовниці"), де вони спілкуються через решітку, що є однією зі зовнішніх ознак відокремлення від світського життя.

Сестри Кармелітки ніколи не дивляться телевізор, не слухають радіо і не читають світської літератури. Більший час вони проводять у молитовному мовчанні. Монахині круглорічно носять взуття на босу ногу, тому їх називають сестрами Чину Босоногих Кармеліток (ЧБК).

Кандидатки при вступленні до кармелітського монастиря мають змогу познайомитись з правилами внутрішнього розпорядку і пройти випробування, яке може продовжуватися від шести місяців до одного року. Під час облечин кандидатка отримує габіт коричневого кольору і білу намітку на голову, а також нове монаше ім'я. Закінчивши двохрічний новіціят, новичка складає дочасні обіти і отримує білу накидку – мантію, а після шестирічного монашого послуху складає довічні обіти.

о. Михайло БАНИК
м. Ужгород

Від редакції. *У монастир сестер Кармеліток східного обряду, який знаходиться на Закарпатті, можуть вступити дівчата віком від 18 років із закінченою повною середньою освітою, які відчувають Божий поклик до споглядально-молитовного способу життя і мають здібності до вивчення англійської мови. Кожна кандидатка обов'язково повинна мати рекомендацію-характеристику від свого пароха. Пройшовши випробування, кандидатки після облечин направляються до новіціату у монастир в м. Шугерлоф (штат Пенсильванія в США).*

Адреса кармелітського монастиря в Україні: Закарпатська обл., Ужгородський р-н, 89435, с. Коритняни, вул. Шевченка, 1/2.

ПРЕСВЯТА ТРІЙЦЯ

Усі ми віримо в єдиного Бога в трьох нероздільних Особах, що коротко сформульовано у третій з шести правд віри: "Є три Божі Особи: Бог Отець, Бог Син і Бог Дух Святий. Уже зі самих початків св. Церква цю віру в Пресвяту Трійцю ісповідувала і навчала на основі Христового заповіту.

Ісус Христос, прощаючись зі Своїми одинадцятьма учнями на одній горі у Галилеї *(правдоподібно, тій самій, де свого часу Він виголосив проповідь про блаженства),* дав їм завдання: "Ідіть, отже, зробіть Моїми учнями усі народи: хрестячи їх в ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа" (пор. Мт 28, 19).

Ще раніше Ісус сказав: "Хто увірує й охреститься, той буде спасенний" (Мк 16, 16). Отож, віра у єдиного Бога у трьох Особах конче потрібна до спасіння.

Таїнство віри, що Бог є у трьох Особах, було поступово об'явлене людям. Бог залишив сліди Свого триєдиного буття у Своїх твореннях і Своєму об'явленні, але глибина Його сутності як Пресвятої Трійці перед воплоченням Сина Божого і післанництвом Його Духа становила незбагненне таїнство, недосяжне навіть і найбільш освіченим ізраїльтянам, які вірили в єдиного Бога в особі Отця. Крім них Божество Ісуса Христа, а також Божество Святого Духа неодноразово заперечували і перекручували численні законовчителі та єретики протягом усієї історії св. Церкви, зокрема протягом перших декількох століть.

Отці Церкви виконали дуже важливе завдання: вияснили і непомильно сформулювали правду про Пресвяту Трійцю. Св. Церква встановила, щоб ці непомильні вислови вірні вживали у різних церковних і приватних молінних. Так, наприклад, на початку Утрені звучать слова: "Слава святій, одноістотній, животворній і нероздільній Трійці, нині і повсякчас, і на віки вічні". З давніх-давен встановлено, що кожен християнин повинен розпочинати молитву визнанням Пресвятої Трійці: "В ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа". Знане і здавне вживане в св. Літургії троїчне славослов'я: "Слава Отцю, і Сину, і Святому Духові".

Ми не визнаємо трьох богів, а єдиного Бога у трьох Особах. Божі Особи не ділять між собою єдиного Божества. Кожна з них є цілим Богом: "Отець є тим, чим є Син, Син є тим, чим є Отець, Отець і Син є тим, чим є Святий Дух, тобто одним Богом за Своєю сутністю". Ця правда була сформульована у 7 ст. на Соборі у Толедо в Іспанії. Там також було сформульовано, що Божі Особи відрізняються: "Той, Хто є Сином, не є Отцем, а Той, Хто є Отцем, не є Сином, і Святий Дух не є Тим, Ким є Отець або Син". Вони розрізняються між собою співвідношенням похо-

женння: "Хто родить, є Отець; хто роджений, є Син, хто ісходить, є Дух Святий".

Післанництво Святого Духа Отцем в ім'я Сина (пор. Ів 14, 26) і Сином від Отця (пор. Ів 15, 26) виявляє, що Святий Дух разом із Отцем і Сином є тим самим єдиним Богом: рівнопоклоняємий і рівнославимий.

Незважаючи на те, що діяння будь-якої із трьох Божих Осіб є завжди троїчне, все ж таки Богові Отцеві приписують, що Він є Творець і Вседержитель; Богові Синові, що Він є Спаситель і Суддя; Богові Святому Духові, що Він є Утішитель і Життєдавець.

У першій колінноприклонній молитві на празник Зіслання Святого Духа молимося до Бога Отця: "Ти створив небо і землю, і море і все, що в них існує. Перше ніж просити, Ти всі наші прохання задовольняєш, тож молимось Тобі й Тебе просимо: Владико Чоловіколюбний, Отче Господа Бога і Спаса нашого Ісуса Христа, що ... доручив нам ... приносити Тобі моління за наші гріхи й людські невідання... Вислухай нас, що молимось Тобі: Пом'яни нас нужденних і поневолених, і виведи душі наші з полону. Прийми нас, що припадаємо до Тебе і кличемо: Ми згрішили! Тобі ми віддані від лона матері нашої, бо Ти Бог наш".

У третій колінноприклонній молитві молимось до Бога Сина: "Ти, Христе Боже наш, чудово здійснив увесь задум спасіння людства... Ти привів Себе, як непорочну жертву за нас, віддавши Своє пречисте тіло, вільне від усякого гріха і для нього неприступне... Ти дав нам життя вічне; зійшовши в ад, розірвав Ти вічні кайдани і тим, що сиділи в темряві, показав вихід... Ти в цей останній і великий, і спасенний день празника П'ятидесятниці показав нам тайну святої єдиносущної і співіснуючої, нероздільної і незлитої Трійці, та прихід і зшестя Твого святого й животворного Духа, якого Ти зілляв у вигляді вогняних язиків на Твоїх святих апостолів".

У другій колінноприклонній молитві молимось до Бога Святого Духа: "О, Джерело премудрості й благодаті! Відчини наші грішні уста й навчи нас, як і за що слід молитися. Покажи нам шлях, яким нам іти. Нашим думкам зішли духа премудрості; духа розуму дай нашому нерозумові; духом остраху огорни наші вчинки і духа правого обнови в нутрі нашому; духом могутнім утверди хисткі наші помисли, аби повсякденно Твій Дух благий направляв нас до добра, аби сподобитись нам виконувати Твої заповіді і завжди пам'ятати про Твій славний прихід та про суд над учинками нашими".

Один із найбільших знавців богослов'я і вчителів Церкви про Пресвяту Трійцю св. Василій Великий писав: "Як є один Отець і один Син, так і Святий Дух є один... Святий Дух оживляє все... І тих, що Його прийняли, Він наповнює, одначе, сам через це нічого не тратить... Він просвічує всіх, щоб вони пізнали Бога" ("Про віру").

І ми у цей величний празник Зіслання Святого Духа і Пресвятої Трійці збагатімся щедрими дарами Духа Святого та зростаймо у вірі в Бога в Трійці святій єдиного.

о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

ПАНЕГІРИК НА ГРОБІ МИТРОПОЛИТА

Пропонуємо вашій увазі дещо скорочене "Слово", яке Патріарх Йосиф Сліпий (тоді ще єпископ-коад'ютор) виголосив над могилою Митрополита Андрея Шептицького 5 листопада 1944 року.

Пророк Єремія.., характеризуючи одного провідника народу, записав в своїх видіннях оці знамениті слова: "Ось він орлом здіймається й ширяє...".

І так наш Митрополит, князь і провідник народу, підносився щораз вище і вище своїми ділами і подвигами, поривав нас, захоплював, а ми, затаївши дух у собі, гляділи на його ревну і жертвенну працю та радувалися його велетенськими успіхами. Забули ми, сердеги, що він, ширяючи щораз вище і вище, віддалюється від нас і відлетить в кінці в небесні простори та лишить нас сиротами.

Немов апостоли з громадою вірних на Оливній горі, стоїмо ми, дивлячись у небо, і не можемо отямитися... Стоїмо, а думка думку здоганяє, спомини линуть за споминами про [його] минуле. 80 літ життя і 45 літ єпископства і митрополитування! Хоч життя його нам усім відоме, та нині немов на екрані пересувається перед очима душі нашої силует монументальної його постаті.

І так сунеться картина за картиною, хвилина за хвилиною його життя... і бачимо, як він колись, як малий ще хлопчина, зложивши руки до молитви, повторяє за матір'ю молитви. Пізніше, як побожний учень, запитаний, ким хотів би бути, відповів, що священиком. І це початок його покликання і митрополитування. А кілька літ пізніше бажання стати священиком об'являється ще виразніше: він заявляє своє рішення посвятитися чернечому станові. Без надуми вибрав тернистий шлях, відвернувшись від вигід і утіх світського життя. Вже тоді поставив як гасло свого життя: *"Великого бажайте"*...

Його батьки, граф Іван і Софія з Фредрів Шептицькі боялися, чи це не молодечий порив, і зажадали, щоб він скінчив наперед правничі студії, зробив докторат і щойно тоді вступив до монастиря Отців Василіян. Була це зворушлива сцена, коли батьки відвозили [його] до Добромиля як жертву роду Шептицьких для Бога. Як зразковий монах, сповняв він покірно всі прикази чернечого життя. Покінчив філософічні студії та завершив їх другим і третім докторатом. Прийшла хвилина пресвітерських свячень з рук єпископа [Юліана] Пелеша в Перемишлі.

Як священик, з запалом кинувся у вир місійного життя, переміряв своїми стопами вздовж і поперек Західну Україну, виголошуючи проповіді, закликаючи вірних до покаяння. А де вже не міг живим словом досягнути слухачів, там як редактор *"Місіонаря"* посилав їм своє печатане слово. Ревною працею звернув на себе увагу всіх, а передовсім Апостольського Престолу, який іменував його Станиславівським владикою. Ширший горизонт розкрився його творчому духові і знову ще більше зросла його апостольська праця. Канонічні візитації, проповіді, пастирські посланія чергувалися у дбалого про добро душ своєї пастви єпископа... Та й та його єпископська діяльність не тривала довго. Боже Провидіння піднесло його на ще вищий щабель духовної ієрархії, бо покликало його на Галицького митрополита... І була це спасенна хвилина – благодатна для нашої Церкви і нашого народу.

Найвидніше становище в нашому народі дало йому змогу обняти вповні не лише церковну ділянку, але й ціле народне життя. І знову висилав він повчаючі, змістовні Посланія, щоб піднести духове життя, будував церкви і

посвячував їх при величезних здвигах народу. Всі візитації мали притягаючу силу і розбуджували народну свідомість...

Велику увагу присвятив [він] письменницькій діяльності. Згадані численні Посланія, переклади аскетичних творів св. Василія Великого, зокрема оригінальні аскетичні праці... Не диво тому, що він як вчений, енциклопедист, історик, мовознавець, філософ, суспільник і митець, зазначився у тих ділянках поважними працями.

Не підрядну роль його діяльності займають гуманітарні фундації, засновані порадні, вакаційні оселі, опіка над вдовами і сиротами, немічними, гуртожитки, бурси, захисти і інтернати... А відомі пожертви, — це лиш стотисячна частина того, що давала правиця, а не знала лівиця... Меценатом науки і мистецтва назвав його з вдячності народ...

У всій тій многогранній діяльності та подвигах висувається на перше місце ідея з'єднання Церкви. Для неї він і горів і палав, жив і страждав, і вона займає у всьому його житті найчільніше місце... Ні суші, ні моря не спиняли його в починаннях і трудах. І Петроград, і Київ, і Вильно, і Лондон, і Париж, і Америка, і Канада, Аргентина і Бразилія, і Палестина – всюди він хотів бути, всюди щось здобути і придбати для Унії. Був душею Велеградських З'їздів. А як імпозантно виглядав перший унійний собор у Петрограді з покійним екзархом Фйодоровим! *(нині блаженний УГКЦ — прим. ред.).*

...А навіть пізніше, коли прикований із-за недуги до крісла не міг вже подорожувати, то своїми письмами старався вдержати зв'язок зі всіма, щоб бодай таким способом почули його могутній голос. Кому ж з нас невідомий його недавній заклик до православних єпископів в Україні, щоб вони злучилися з Вселенською Церквою?

Справді, це був залізний робітник, якому ніхто з нас не міг дорівняти. Не диво тому, що один французький єпископ, визначний римський церковний діяч, назвав його "великим працівником". До останньої хвилини свого життя [Митрополит] був чинний і вів усі агенди не лише церковні, але й світські, які мимоволі опинювалися в його руках. Найкраще про це свідчить кількалітній архиєпархіальний Собор, яким [він] провадив і якого був творцем.

Впродовж півстолітньої діяльності ми так зжилися з блаженної пам'яті Митрополитом Андреєм, що творили одну душу, і один народній моноліт. Переживали ми з ним гіркі хвилі недолі, смутку, страждань, широку скалю сумних і радісних хвилин. Переживали ми з ним і боротьбу за університет, і війни, і знищення, і царську тюрьму в Суздалі, і пацифікацію. Але не щадив йому Господь і світлих хвилин радості і веселості, і ювілейних обходів, аж до тріумфального повороту з заслання (1917 року) і здвигу *"Українська молодь Христові"* (1933 року).

Ми завжди були спокійні, чи добре чи зле нам було, – бо провід спочивав у певних, досвідчених руках. Був він вірним сином Вселенської католицької Церкви, великим Українцем, вченим, мистецтвознавцем, покірним богомольцем і Митрополитом, якому рівного не легко знайдемо не лише в нашій історії, але й загалом в останньому столітті в католицькій Церкві. В кожній ділянці чинний і письмом, і словом, і ділом, буквально до останнього віддиху життя. Словом: був він честю і окрасою нашої Церкви і народу".

Подав культурно-мистецький Фонд
ім. Митрополита Андрея Шептицького

БОГОРОДИЦЮ І МАТІР СВІТЛА ПІСНЯМИ ЗВЕЛИЧАЙМО

Пречисту Діву Марію наша св. Церква вшановує і величає прекрасними піснями, зокрема гімнами та численними піснеспівами, які переросли в окремі Богослужіння: молебень, параклис і акафіст. Нижче пропонуємо кілька глибших роздумів про акафіст – подячну пісню Матері Божій, який є найдавнішим з усіх вищезгаданих марійських Богослужінь.

Слово "акафіст" означає "несідальна пісня", тобто під час цього Богослужіння слід стояти. Це архитвір церковної поезії цілої Східної Церкви, який походить з 6 ст., і його автором був, правдоподібно, св. Роман Сладкопівець. Уперше акафіст було урочисто відслужено у Влахернському храмі в Царгороді на початку 7 ст. у знак вдячності Матері Божій за її заступництво перед жорстокими нападами скитів і аварів.

Це Богослужіння містить 12 ікосів (довгих пісень) і 13 кондаків (коротких пісень). Кожний ікос складається із 12 стихів, що починаються словом "Радуйся...", тобто "Вітай...", а закінчується цей ікос словами: "Радуйся, Невісто, Діво чиста" (в оригінальному тексті: "Вітай, Непорочна Обручнице").

Як подяка Богові (грецькою "евхаристія") є найкращою молитвою до Господа, так і подяка Пресвятій Богородиці є найкращою молитвою до нашої Небесної Матері. Богові дякуємо за спасіння наших душ від вічної загибелі, а Пресвятій Богородиці – за захист і допомогу, щоб перемогти ворожу силу.

У першій пісні акафісту до Пресвятої Богородиці дякуємо їй за те, що вона стала посередницею нашого спасіння завдяки своїй згоді бути Матір'ю Божою – "престолом Царя Господа". У другій пісні прославляємо її як Драбину, по якій зійшов Бог із неба на землю, і як те Світло, що просвітлює розум вірних.

У наступних шести піснях цього прекрасного Богослужіння називаємо Матір Божу "нивою родючою" і "раєм, який розкішно розцвів чеснотами"; прославляємо її як засіб радості, завдяки якому земля веселиться з небесами; як засіб, через який поганські народи, представлені трьома царями, перестали кланятися ідолам і почали поклонятися правдивому Богові, Який через неї воплотився; називаємо її "вогненним стовпом", який іде перед народом Божим до землі обіцяної, і "ряснолистим деревом", яке багатьом дає захист і стає "прибіжищем безнадійних"; прославляємо її за те, що вона дівство і материнство поєднала, ставши "чеснішою від Херувимів і славнішою від Серафимів".

У наступних трьох піснях дякуємо Матері Божій і прославляємо її як ту, перед якою красномовці "німують", а мудреці неспроможні пояснити її дівиче материнство, величаємо її як ту, що дівиць виховує, ставши "дівственною окрасою душ святих", що "світлом променистим сяє" та вказує шлях тим, які зі "скверни гріховної прагнуть очищення". В останній пісні акафісту дякуємо Матері Божій і прославляємо її як той святий кивот, "духом святим позолочений", у якому "Господь і Вседержитель Вселенної поселився", закликавши нас прославляти її словами: "Радуйся, Невісто, Діво Чиста".

Акафіст до Пресвятої Богородиці закінчується тринадцятим кондаком, в якому ми благаємо Пречисту Діву Марію словами: "О всехвальна Мати, прийми нинішнє моління наше і рятуй нас від усякої напасті, охорони від мук вічних тих, що співають ради тебе Богові: Алилуя".

Павло ЗАРІЧНИЙ

ПОКЛИКАНА БОГОМ

"Хто покликаний Богом, мусить бути вибраним"
(блаж. свящмуч. Григорій Хомишин)

Від того, що світили зорі, ще темнішим здавалося нічне зимове небо. Так само темно було в моїй душі. Ми поверталися з різдвяної вистави, яку поставили брати Василіяни з Крехова у Івано-Франківську (січень-лютий 2001 року).

Отець-парох з сусіднього села натхненно провадив молитви. Молилася механічно, глибоко і боляче роздумуючи: два світи розривали моє серце і життя. Не мала жодного відчуття, але й сумніву: Господь бажає, щоб я була монахинею. А за вікном горіли вогні світу, який так любила, хоч він часто топтав і нівечив душу. Я мала велике замилування в мистецтві, науці, красі й волі; до того ж перші успіхи в праці, кар'єра, слава поволі з'їли теплі спомини про кілька літніх днів, прожитих у монастирі.

– Господи, як можу все залишити? Чому ти не розумієш мене? Божа воля і моя. Хіба їх можна ставити на противагу? Якщо вчинити по-своєму, щастя все одно не буде. Боже, чому Ти не хочеш того, що я хочу?

Господь озвався через уста священика, який попросив подумки взяти особисте наміреня та молитися, повторюючи за ним. Це була молитва через заступництво владики Григорія Хомишина (саме в той час активно готувалися матеріали для його беатифікації).

Правду сказати, не мала жодної довіри до святості людей 20 ст. Для мене святими були перші християни, пустельники і монахи та монахині, що мали особливу ласку об'явлень. Тоді подумала: "Буде нагода побачити, який він блаженний, яке його заступництво", – і промовила: "Блаженний Григорію Хомишине, допоможи мені відірватися від світу. Як стану монахинею, то напишу про це подяку".

Пізніше часто думала з сумом, навіщо довірила найважливіше малознаній особі, яка до того ще не проголошена святою. Ані дев'ятниць, довгих молитов чи палкої віри, хіба декілька стрілистих актів.

Дякую тобі, Господи, за те, що дарував мені такого великодушного заступника. 4 листопада 2002 року я покинула світ і все, що в ньому так любила, вступивши до монастиря сестер Василіянок. За ласкою Божою 28 серпня 2003 року відбулися облечини.

Моє щастя у тому, що сталося так, як бажає Господь. І хоч не бачу, але вірю, що в небі радіє з того блаженний єпископ і мученик Григорій Хомишин, який випросив у Бога найбільшу ласку для мене, завдяки якій я змогла бажання Всевишнього зробити своїм.

Дякую за твоє заступництво, блаженний єпископе Григорію!

с. Корнилія
(новіціят сестер ЧСВВ у смт. Брюховичі)

ШЕВЧЕНКОВА "МАРІЯ"

Образ Пресвятої Богородиці як Матері Сина Божого і нашої Матері втілений не лише в українському іконописі та інших ділянках сакрального мистецтва, але й у літературі. Мабуть, одним із кращих взірців високопоетичного змалювання цього образу є Шевченкова поема "Марія", бо ніхто з визначних українських письменників не дав такого змістовного опису життя Матері нашого Спасителя.

Якщо читати поему в контексті Євангелія, то тут ми зауважимо ряд несумісностей: Марія, як описано в поемі, змалечку виховувалася у домі старенького теслі Йосифа, який згодом став її майбутнім чоловіком. Тим часом знаємо, що вона виховувалась в єрусалимському храмі, до якого була введена в трирічному віці згідно зі Священним переданням. Несумісний також опис Шевченка події Благовіщення. Ми знаємо, що Марія зачала від Духа Святого, не знаючи мужа. Св. Єлисавету відвідала Марія, а не навпаки, і то не в Назареті, а в юдейському містечку Айнкарім.

Власне ці та інші несумісності Шевченкових описів подій з Біблією, переданням і наукою св. Церкви дали підстави радянським літературознавцям зарахувати Кобзаря до "атеїстів". Тим часом великий поет, як і поети всіх часів, починаючи від давньоримських, користався т. зв. "поетичною свободою" ("licentia poetica").

Об'єктивний аналіз творів Тараса Шевченка засвідчує, що поет був віруючою людиною і у його творчості присутні численні релігійні мотиви. Відомий сучасний публіцист і літературознавець Євген Сверстюк в есе "Феномен Шевченка" пише: "Написавши слово Бог з малої літери у всіх виданнях "Кобзаря", наш лютий час дав свій антишевченківський ключ до книги". А трохи нижче читаємо: "Шевченкова дума – це розмова з Богом...".

Шевченка завжди читаєш по-новому. Особливо ті визначні твори, які відомі нам ще зі шкільної парти, але які нам пояснювали у руслі тодішньої літературної критики. Але у дитячій свідомості вони так глибоко не осмислюються, як у зрілому віці. Якщо вдумливо прочитати поему "Марія", написану Кобзарем за два роки до його відходу у вічність, можна винести для себе найголовніше: Марія, будучи Богоматір'ю, в той же час є найдосконалішим взірцем Матері у людському вимірі.

Вже з перших рядків поеми і до її кінця ми пересвідчуємося у тому, що Марія не була для поета звичайною, а святою жінкою. Аргументом цього можуть послужити такі його епітети: "мій пресвітлий раю", "святая сило всіх святих", "пренепорочная, благая", "пресвятая, неповинна" та ін.

Ми чітко бачимо у кожному рядку поеми прагнення поета осмислити земний шлях Пресвятої Богородиці та показати її постійну присутність у житті свого Сина, нашого Божественного Спасителя:

Бо за сином святая мати всюди йшла,
Його слава, його діла –
Все чула, й бачила, і маліла,
І мовчки трепетно раділа,
На сина дивлячись.

Тарас Шевченко не оминув у поемі питання про співстраждання Матері зі своїм Сином:

Сказала дітям. І упала
На землю трупом.
Розп'ялась
Твоя єдиная дитина!

Однак після розп'яття свого єдиного Сина Пресвята Богородиця у Шевченковій поемі не відійшла у тінь, не склала рук, а продовжила те, що розпочав Ісус. Марія названа поетом "великою жоною", яка зуміла розвіяти мов ту полову пригнічення і страх Христових учнів завдяки своєму "святому огненному слову".

Пресвята Богородиця у цій поемі постає перед нами мужньою і витривалою Матір'ю, яку повинні наслідувати всі земні матері – журитися долею своїх дітей, бути присутніми при їхніх бідах і стражданнях, допомагати їм та супроводжувати їх молитвою.

Шевченко, означивши Марію "Царицею неба та землі", підкреслив, що вона є найдосконалішим твором рук Божих. Марія не володіє ні небом, ні землею, але займає в Царстві Божому найвище місце після свого Сина, Ісуса Христа, Який є Царем Всесвіту.

Поет жив у столітті, коли наш народ був національно та релігійно пригноблений з боку російського царату та інших окупантів. Саме тому Марія у цій поемі постає перед нами теж і покровителькою усіх пригнічених та убогих людей, бо вона сама несла життєві хрести слідами свого улюбленого Сина.

Мати Христа, Покровителька і Заступниця всіх народів... Це 145 років тому про неї написав визначну поему наш Кобзар. Напередодні Дня матері варто перечитати її ще раз для того, щоб із допомогою поетичного слова осмислити велич Матері Небесної та роздумати над сенсом як дівичого, так і материнського покликання жінки.

Ігор ЯРЕМКО

Вітаємо ***владику Павла Хомницького, ЧСВВ*** *із Лондона (нар. 19 травня 1954 року) і* ***о. Теодозія Янківа, ЧСВВ*** *(14 квітня 1954 року) з 50-літтям їхнього життя.*

З 25-літнім ювілеєм священства вітаємо отців Василіян – згаданого нами ***Теодозія Янківа і Петра Кушку****. Обидва вони були висвячені 27 травня 1979 року римо-католицьким єпископом Юрієм Мазепинським, бо у той час в Польщі ще не було єпископа УГКЦ.*

Від імені всіх читачів благаємо для владики Павла і отців Теодозія і Петра у Всемогутнього Бога щедрих благодатей, необхідних для успішного виконування багатогранного служіння у Господньому винограднику на многії і благії літа!

СВЯТА ТАЙНА МИРОПОМАЗАННЯ

Подаємо цього разу статтю про зміст і суть другої Святої Тайни, яку в нашому східному обряді священик уділює дитині одразу ж після св. Тайни Хрещення.

Св. Тайна Миропомазання скріплює кожного християнина чи християнку у св. вірі й дає відвагу її визнавати, боронити і поширювати. Це Тайна Нового Завіту, в якій охрещена особа помазанням мира отримує дари Святого Духа для скріплення у Божій благодаті.

Кожна новоохрещена людина у св. Тайні Хрещення відродилася з допомогою Божої благодаті й очистилася від первородного гріха, однак, вона ще повинна у св. Тайні Миропомазання стати Христовим воїном і отримати Божу силу та допомогу для боротьби з пристрастями й диявольськими спокусами. Кодекс Канонів Східних Церков говорить: "Потрібно, щоб ті, хто хрестився, були помазані св. миром, щоб позначені печаттю Святого Духа, стали достойнішими свідками і співробітниками Царства Христового".

Після свого охрещення кожна людина отримала завдання жити по-християнськи, зберігати Божі заповіді, плекати Божий закон та служити Христові. Для цього необхідна надприродна духовна сила, яка допомогла б виконати ці всі завдання християнина. І саме в св. Тайні Миропомазання Господь, не чекаючи від нас геройських вчинків, обдаровує нас цією благодаттю: скріпленням Духа Святого. У нас немовби з'являються "духовні мускули" і таким чином ми стаємо здатними до боротьби за спасіння своєї душі.

Слід згадати, що миро – це оливкова олія, змішана з бальзамом, вином та різними пахучими речовинами, кількість яких сягає від 13 до 29. Ця кількість залежить від того, які речовини є в наявності та які можна додати для виготовлення мира. У Східній Церкві, до якої ми з вами належимо, миро посвячує єпархіальний єпископ у Страсний четвер для всіх священиків своєї єпархії. Св. Кирило Єрусалимський говорить новоохрещеним, що "св. миро після освячення стало даром Христа і завдяки присутності Святого Духа в ньому є Божа сила".

У первісній Церкві Духа Святого давали покладанням рук: "Тоді поклали на них руки, і вони прийняли Духа Святого" (Ді 8, 17). Помазування миром стало загальним звичаєм Христової Церкви наприкінці 2 ст. У Римо-Католицькій Церкві св. Тайну Миропомазання уділяє єпископ християнам, яким виповнилося 12 років. У Східній Церкві цю св. Тайну уділяє кожен священик в імені свого єпископа.

Під час обряду св. Тайни Миропомазання відправляється мирна ектенія, в якій священик в імені вірних просить у Господа такими словами:

"Щоб помазанням всесвятого, добродійного і вседовершуючого мира подалась новопросвітленому слузі *(слугині)* Божому *(ім'я)* божественна сила на перемогу і знищення всіх ворожих диявольських підступів і нападів, що походять чи то від тіла, чи від світу"; "Щоб був він *(вона)* хоробрим і переможним подвижником Христа Бога нашого..."; "Щоб був він *(вона)* твердим, і міцним, і непохитним у католицькій вірі, любові й надії..."; "Щоб він *(вона)* завжди хотів зі сміливістю, без страху і не соромлячись визнавати перед усіма ім'я Христа Бога нашого, і ради Нього страждати, і з любов'ю вмерти..."; "Щоб він *(вона)* зростав у всіх чеснотах і мав успіхи у заповідях Христа Бога нашого..."; "Щоб спасенним страхом у чистоті і правді душу його *(її)* зберегти..."; "Щоб він *(вона)* дозрів у людину досконалу в міру росту повноти Христової".

Потім священик зі словами "печать дару Духа Святого" помазує миром такі частини тіла: чоло, очі, ніс, уста, вуха, груди, руки і ноги. Помазані члени тіла – це є ті змисли, які слід не лише намастити миром, але дати їм чистоту, світлість, ясність, щоб розум думав про Божі речі, очі бачили Божі речі й усі інші змисли служили для освячення й не несли нечистої інформації.

У східній традиції Святі Тайни Хрещення і Миропомазання дуже тісно пов'язані між собою і задля цього св. Тайна Миропомазання містить біблійне читання про св. Хрещення, перед яким співається: "Ви, що в Христа хрестилися, у Христа зодягнулися".

Батькам, які принесли чи привели дитину для уділення Святих Тайн Хрещення і Миропомазання, слід застановитися над її одягом. Вони повинні одягнути дитину згідно з порою року, але з урахуванням того, щоб священик міг легко доступитися до тих частин тіла (тобто до вух, грудей, рук і ніг), які він має миропомазувати.

У народі побутує думка, що протягом якогось часу дитину, яку помазали святим миром, не можна купати чи витирати, бо це миро тоді змивається чи стирається з її тіла, а з ним, мовляв, і благодать Божа. Але це хибне розуміння. Св. миро, яким священик помазав тіло християнина, вже виконало свою функцію, тобто воно благословило і наповнило охрещену людину повнотою Святого Духа, всіма благодатями, якими обдаровує нас Бог. Отож, матеріальна суть того мира вже не є важливою.

Застановімося над ще одним практичним аспектом – *вивід матері*. Якщо мати дитини присутня на уділенні Святих Тайн Хрещення і Миропомазання, то священик повинен їй дати вивід негайно, не чекаючи 40 днів. Однак важливо розуміти, що якщо священик каже, що він буде давати вивід на 40-ий день, то це не означає, що жінці протягом 40 днів заборонено зайти до храму. Жінка, яка тільки-но народила дитину, як тільки відчуває себе здоровою і повною сил, повинна прийти до храму, взяти участь у Божественній Літургії і приступити до Святих Тайн Сповіді й Причастя, незважаючи на те, чи вивід відбувся.

о. Ігор ЯЦІВ
(за циклом передач на радіо "Воскресіння")

Дорогі читачі часопису "Місіонар"!

Звертаються до вас парафіяни і священик УГКЦ Володимир Кметь.

Наша невеличка парафіяльна греко-католицька спільнота вже кілька років діє у м. Нововолинську. Ми домоглися виділення земельної ділянки для будівництва храму свв. апостолів Петра і Павла у центрі міста.

Дуже просимо вашої допомоги як молитвою, так і пожертвою, без якої нам важко буде у теперішній час збудувати церкву. Заздалегідь висловлюємо усім вам подяку за розуміння і допомогу. Наша адреса:

Українська греко-католицька церква св. апп. Петра і Павла (45 400 м. Нововолинськ, Волинська обл., вул. Піонерська, 18 а).

Пожертви просимо перераховувати на такий рахунок:

ЄДРПОУ 26277992
Р/р 260062963 у ВОД АППБ "Аваль" м. Нововолинська
МФО (код банку) 303569

НЕБЕЗПЕЧНІ МІРКУВАННЯ

Людина – свобідна істота, тому має право вибирати собі шлях до щастя як дочасного, так і вічного. На жаль, наслідки первородного гріха ускладнюють людям можливість правильного користування власною свободою.

Часто люди надають значну перевагу щастю дочасному, яке насправді щастям годі й назвати. Людям здається, що таке "щастя" легше осягнути. Такі їхні міркування нерідко заводять їх до загибелі, незважаючи на те, що Ісус Христос попереджав: "Розлога та дорога, що веде на погибель, і багато нею ходять (пор. Мт 7, 13).

На таку дорогу людина, надуживаючи своєю власною свободою, ступає не тільки через свою гріховну природу, але й за допомогою лихого товариства, в яке її невидимо затягує ворог душ – диявол. У наші часи надуживання свободою називають "пермісивізмом", тобто вседозволеністю.

У сучасному суспільстві пермісивізм зокрема дуже поширений у задоволенні своїх статевих похотей. А тому, що багато з людей не шукають правди в св. Церкві та її науці, яка на їхню думку обмежує свободу людини, а найчастіше засобами поширення такого пермісивізму стають преса, телебачення, відео, інтернет тощо, то й поволі просякає їхні душі вельми шкідливе переконання, що задовільняти власні статеві пориви всюди і завжди дозволено.

Дошлюбні, позашлюбні, а навіть і стосунки різних збоченців такі мудрагелі, які є прибічниками горезвісного психіатра Зигмунда Фрейда, називають "статевим життям". Таким чином вони паплюжать здорову науку св. Церкви про людську статевість, узаконену в церковному подружжі.

Бог дав законним подругам превеликий дар і право у законний спосіб задовільняти свої статеві бажання. Це право регульоване стійкими Божими законами. Знаємо, що завжди щось справді цінне має пильну сторожу, тому цей цінний скарб статевості людини, який об'єднує двох людей в одне ціле, Бог охоронив двома заповідями: шостою "не чужолож" і дев'ятою "не пожадай особи ближнього чи ближньої". Законним подругам на допомогу приходить ще й друга заповідь Божа, якою охороняється гідність подружжя: "Не взивай намарне імені Господа Бога твого". Всі подруги присягали на подружню вірність перед Богом і закликали Його за свідка того, що житимуть разом аж до смерті. На жаль, деякі з них не дотримують слова, даного Богові й собі.

Пригадаймо виразну науку Ісуса Христа: "Ви чули, що було сказано: Не чини перелюбу. А я кажу вам, що кожний, хто дивиться на жінку з пожаданням, той вже вчинив перелюб з нею в своїм серці. І коли твоє праве око тебе спокушає, вирви його й кинь геть від себе: ліпше тобі, щоб один твій член загинув, аніж щоб усе твоє тіло вкинуто в пекло" (Мт 5, 27-29).

Цієї євангельської засади не заперечує жоден порядний науковець, а люди, які зловживають свободою у статевих відносинах, у своєму сумлінні відчувають закид, що вони щось таки зле чинять і своїми діями наносять шкоду своїм партнерам, які є їхніми спільниками у скоєнні гріха розпусти.

Отож, щоб не впасти у спокусу, св. Церква радить оминати всяку нагоду до блудного гріха, тобто не дозволяти собі на розмови, погляди і дотики, які призводять до статевого збудження. Навчімось не зловживати, а вживати нашу свободу для зросту в чистоті як тіла, так і душі, тим самим дбаючи про своє вічне добро.

о. Василь ЗІНЬКО, ЧСВВ

ЗЛЕТ ЗЛИХ СЕКТ

"Не піддавайтеся різним та чужим наукам" (Євр 13, 9)

Нині кожен з нас насторожено спостерігає за інтенсивною діяльністю різноманітних сект, які, на жаль, заполонили наше суспільство. Шаленість такого стрімкого злету впливає, насамперед, на Христову Церкву, яка постійно закликає, аби всі її вірні сини й доньки, охрещені в ім'я Пресвятої Трійці, спільно черпали водицю з криниці Божої правди, на варті якої вона перебуває. Явища сектантства траплялися і до народження Ісуса Христа і їх описав пророк Єремія, устами якого промовляв Господь: "Покинули Мене, джерело води живої, і повикопували собі копанки, копанки діраві, що води не держать" (Єрем 2, 13).

Зі Святого Письма довідуємося, що вже в 1 ст. св. апостол Петро писав до вірних з пересторогою: "Були в народі й пророки неправдиві, як і між вами будуть ложні вчителі, які введуть погубні єресі й, відрікшися Владики, що відкупив їх, наведуть на себе скору погибіль" (пор. 2 Пт 2, 1). А св. Павло говорив: "Бо буде час, коли люди не знесуть здорової науки, але за своїми пожаданнями зберуть навколо себе вчителів, щоб упріємнювати собі слух, і від правди відвернуть вухо, а повернуться до байок" (2 Тим 4, 3-4).

Ці листи свідчать про те, що вже в часи первісної Церкви були різні фальшиві вчення і "сила людей пішла за їхньою розбещеністю, і через них дорога правди зневажалася" (пор. 2 Пт 2, 2). Задля цього св. апостол Павло закликав вірних: "Благаю вас, брати, ім'ям Господа нашого Ісуса Христа, щоб ви всі те саме говорили; щоб не було розколів між вами, але щоб були по'єднані в однім розумінні й у одній думці" (1 Кор 1, 10).

Славнозвісний український філософ Григорій Сковорода у 18 ст. подібно до старозавітнього пророка, з болем описував нездоровий стан нашого суспільства, кажучи, що на основі марновірства, тобто "із забобонів народилися нісенітниці, секти, суперечки, ворожі міжусобиці...".

Нині лише в Україні існує понад 100 сект різноманітних найменувань, серед яких більшість називає себе християнськими, але, на жаль, є й антихристиянські. Лев Силенко відродив язичництво, яке було здолане християнством ще за часів Київської Русі, — це т. зв. РУН-віра ("рідна українська національна віра"), що звісно є лише людським витвором і скомплектована на основі давньоукраїнської міфології.

Поширенню сектантства на нашій землі значною мірою сприяє Закон України "Про свободу совісті та релігійні організації", який прийняла Верховна Рада 23 квітня 1991 року. У статті 3, де визначено поняття гарантованої для кожного громадянина свободи совісті, читаємо, що це право включає свободу сповідувати будь-яку релігію або вільно поширювати свої релігійні переконання.

Особливістю деструктивних сект є постійне прагнення духовно і фізично ізолювати членів общини від зовнішнього світу, відвернути їх від колишніх цінностей та уподобань, паралізувати особисту свідомість, що досягається різноманітними засобами психічного впливу. Відрадно сказати, що запорізький суд позбавив одного батька, який належав до секти

"трансцендентальна медитація", його батьківських прав, бо він хотів виховувати свою дитину згідно з традиціями тієї секти. Це рішення суддя зробив на основі тверджень експертів, що таке виховання досить згубне для дитячої психіки.

Члени сект часто поводяться як запрограмовані і з ними важко вести діалог. Св. апостол Павло застерігає: "Єретика чоловіка по першім і другім попередженні цурайся, знаючи, що такий ось збився на манівці і грішить, ще й осуджує себе самого" (Тит 3, 10-11).

Бувають, на жаль, випадки, коли члени Католицької чи Православної Церков переходять до секти. Дуже часто проповідники сект їх підкупили чи заманили фінансовою чи матеріальною допомогою. До таких відносяться слова св. Павла до галатів: "Дивуюся, що ви так швидко покинули того, хто вас покликав Христовою благодаттю, і перейшли на іншу Євангелію; не те, щоб вона була справді інша, але деякі баламутять вас, бажаючи перемінити Євангелію Христову. Та коли б чи ми самі, чи ангели з неба проповідували вам іншу, більше за те, ніж ми вам проповідували були, нехай буде анатема!" (Гал 1, 6-8).

На перший погляд може комусь видатися, що в сектах немає нічого поганого, але ж їхні члени перебувають поза істинною Церквою! Сектанти фальсифікують науку Христа через обмежений світогляд, недостатні знання і з лихої волі. Св. апостол Юда писав у листі: "Бо до вас крадькома вдерлися деякі люди, що були здавна призначені на засуд: безбожні, які відрікаються від нашого єдиного Владики і Господа Ісуса Христа" (пор. Юд 1, 4).

Вселенська Церква неодноразово намагалася затулити зарозумілим баламутам роти. Наприклад, на II Нікейському Соборі в 787 році було осуджено іконоборців, які звинувачували християн у шануванні святих ікон, називаючи їх ідолопоклонниками. Дуже гостро проти Мартина Лютера і його послідовників виступили отці Тридентійського Собору в 16 ст.

Отже, маємо остерігатися впливу нищівних сект, їхніх сповнених фальші вчень. "Багато бо обманців поширилось у світі, що не визнають Ісуса Христа, який прийшов у тілі. Зважайте ж на себе, щоб не втратити те, що ми заробили, а прийняти повну нагороду" (пор. 2 Ів 1, 7-8).

Св. Церква безперестанно намагається якомога більше роз'яснювати вірним джерела християнської віри, зокрема Біблію, аби згубні секти не затягували зухвало праведні душі до своїх тенет, розкинутих повсюди. Після II Ватиканського Собору були створені численні біблійні товариства і таким чином з рук сектантів було вибито найціннішу зброю: мовляв, вони найкраще знають Святе Письмо. Завдяки таким товариствам вірні Католицької Церкви мають змогу глибше пізнати Біблію і поширювати свої знання серед сучасників.

Пам'ятаймо, що слово "секта" з латинської мови означає "розрізати на куски одне ціле". Кожна секта відриває від Христової Церкви якусь частину вірних, проголошуючи, що тільки в ній людина здобуде спасіння своєї душі. Не забудьмо, що секта є тільки відрізаною гілкою від стовбура дерева, а така гілка не приносить плоду, всихає і врешті буде спалена у вогні (пор. Ів 15, 6).

бр. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ

ЗА ВСІХ ТИ МОЛИШСЯ, БЛАГАЯ

Цього разу подаємо спомин нашого постійного дописувача з села, де він народився. Описані ним події відбувалися після Другої світової війни, коли безбожна влада розпочала переслідування душпастирів і вірних УГКЦ.

З незапам'ятних часів у селі Глиниці Яворівського району на Львівщині у місяці травні завжди збиралися жителі вечорами біля кринички, що знаходилася неподалік дерев'яного храму. Маленька церква немовби ховалась серед дерев на горбочку, а в долині серед кущів виглядала невеличка капличка. Для жителів села це місце було своєрідним маленьким Лурдом, де відправлялись численні набоженства в честь Матері Божої.

Під час двох світових війн сюди приходили мешканці села, випрошуючи заступництва Матері Божої, і лихо фронтових подій чудом їх оминало. Тоді люди знову приходили до Пресвятої Богородиці, щоб їй щиро подякувати.

Почався місяць травень і мешканці села Глиниці та навколишніх сіл почали сходитися до каплички на молебні до Матері Божої. Чи це був дощ, чи ясна погода, сюди завжди приходили вірні. Всі вони побожно стояли під відкритим небом, лише священик заходив до невеличкої каплички.

Парох села отець Григорій протягом цілого травня відправляв молебень, після якого говорив коротеньку проповідь-розважання про життя Пречистої Діви Марії. Люди уважно слухали цікаві проповіді священика, якого всі любили і поважали. Часто діточкам, які стояли спереду, отець задавав питання, а вони залюбки на них відповідали.

А одного дня отець Григорій і не знав, що біля каплички говорить проповідь востаннє. Як завжди, він був усміхнений і своїми словами підносив людей на дусі. Була тиша, лише було чути сильний голос отця:

– Дорогі мої брати і сестри у Христі, запитаймо себе: чи є кращі вечори, як це буває у травні, а особливо тут, біля цієї каплички, коли разом з Воскресінням Христовим все немовби воскресає до нового життя і повітря наповнюється ароматом запашного цвіту? Не дивно, що всю цю красу Божого творіння християни посвячують Матері Божій, яка є нашою Небесною Матір'ю.

Сьогодні переживаємо дуже скрутні часи, тому звертаймося до нашої Заступниці й Потішительки. Нам безбожна влада наказує, щоб ми не приходили ні до церкви, ні до каплички. Нам буде навіть здаватися, що це святе місце запустіє, однак, стежина сюди ніколи не заросте. Сюди приходитимуть наші діти і внуки, які випрошуватимуть у Матері Божої щедрих Божих благодатей як для себе і своєї родини, так і для усього нашого знедоленого народу.

Довго ще говорив отець Григорій і не знав, що є такі між присутніми, які пильно слухають кожне його слово. Деякі жінки були задумані, а інші – втирали тишком сльози. Після закінчення молебня люди ще співали пісні на честь Матері Божої і в молитовному настрої розходилися по домівках.

На другий день розійшлася чутка по всьому селі, що отця Григорія заарештовано. Це було для всіх жителів села великим ударом. На допит у район викликали свідків.

– Ось ви були біля каплички ввечері. Що говорив ваш пастир, до чого він вас закликав? – запитував слідчий.

– Я не пам'ятаю, що отець говорив. Наш отець добре говорить і завжди нас повчає, – відповідала стара бабуся.

– Проти радянської влади не виступав і не закликав до її повалення? – різко запитав слідчий.

– Та що ви кажете! Він такого не міг казати, – відповіла налякано бабуся. – Отець говорив нам, щоб ми всі молилися за Україну.

Коли слідчий почав допитувати іншу жінку, то вона почала зі сльозами його благати:

– Відпустіть нашого отця, він нікому поганого слова не сказав.

– Нам не потрібні сльози. Ми знаємо, що ваш батюшка виступав проти радянської влади. Ось тут розпишіться і можете йти додому.

Перелякані жінки, не розуміючи, в чому річ, поставили на паперах свої підписи. Цього було достатньо, щоб ув'язнити отця Григорія на довгий термін.

А по селі пішли чутки, що всіх, хто молитиметься біля каплички, будуть арештовувати і ув'язнювати. Тепер люди з острахом приходили сюди, аж поки голова сільської ради не наказав, щоб увечері не сходились на молитву до каплички. Всі розуміли, що за цим святим місцем стежить пильне око НКВС. Тільки деякі люди приходили і стояли на пагорбі, але не сходили вниз. Вони молилися у своєму серці, обтираючи сльози і так мовчки відходили додому, задовільняючись, що все-таки побували біля каплички.

Лише одна жінка щовечора приходила до каплички і відмовляла молебень до Матері Божої. Це була Марися Родич. Вона залишалася старшою дівицею і з дитинства була дуже побожною, часто сповідалася і щодня приступала до св. Причастя. Люди в селі поважали її і навіть потайки називали її святою.

Одного дня Марися клякнула і, вдивляючись в образ Матері Божої, що знаходився всередині каплички, почала щиро молитися. Потім вголос відмовила молебень до Матері Божої, після чого почала щиро благати:

– Матінко Божа, чому сьогодні це святе місце так опустіло? Чи ми так прогрішилися перед твоїм Сином? Невже в скорому часі позаростають стежечки до каплички, щоб ніхто сюди не приходив? Отець Григорій у тюрмі, а люди бояться зійти вниз до криниченьки зі святою водицею. Порятуй нас, Пресвята Богородице, скажи нам, що робити? О Маріє, Мати Божа, поможи нам!

Надворі вже стемніло і тут перед жінкою в уяві постала ікона Матері Божої з каплички. Вона ясніла і промінилася яскравим сяйвом. Марисі здалося, що Мати Божа усміхається до неї і каже: "Не бійся, Маріє! Скажи людям, щоб не боялися сюди приходити. Я завжди за вас молюся і заступаюся перед Богом. Але я прошу одного – не засмучуйте мого Сина гріхами. Це місце є благословенне, нехай вже завтра у неділю сюди прийдуть люди на молитву".

Того ж дня ця радісна вістка облетіла все село. Ввечері зібралося багато людей і зі сльозами на очах співали молебень до своєї улюбленої Матері. Від цього часу кожного вечора вони приходили сюди і просили допомоги у своєї Заступниці. Це не подобалося партійним функціонерам, однак, що вони тільки не вигадували, їм не вдавалося спинити потік людей до каплички.

І сьогодні, як і колись, сюди приходять не тільки жителі села Глиниці, але й інших сіл, щоб помолитися до Матері Божої і з пошаною віддати почесті Пресвятій Богородиці. Таким чином сповнилися пророчі слова отця Григорія.

о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ

ПОВЧАЛЬНЕ СПОСТЕРЕЖЕННЯ

Настала Божа весна. Увесь рослинний світ радіє теплом, завдяки якому вкривається буйним листям і пахучим квітом. Довелося мені у часі Великого посту їздити по різних сторонах нашого гарного краю. Часто бачив порубані чи пообрізувані дерева та й викинуті корчі й повиривані інші рослини.

Та, на жаль, хоч як себе іспитую, чи часом не помилився, не забувся, не зауважив ні одної нової рослини чи посадженого дерева. Аж сумно і страшно, що панує таке безбожне нищення лісу, непошана чи навіть ненависть до дерев і всієї зелені.

І з того приводу прийшла мені така думка: у Великому пості люди сповідаються і весь час обрубують свої пристрасті чи пороки та й не зле роблять. Одначе їм одного бракує: на місце тих злих похотей і гріхів та привичок поставити щось доброго, зростити і посадити в очищений духовний город, тобто душу духовні квіти, тобто богословські й моральні чесноти. Перші – це віра, надія і любов, а другі – це мудрість, справедливість, мужність, стриманість... Є ще інші чесноти – це лагідність, солідарність, милосердя, спомагання ближнім, дбання про бідних тощо.

Один українець з Канади написав спогади про своє життя у тім далекім краю. Між іншим він пише таке: "Я завважив, що католицькі і православні священики київського обряду переважно говорили про гріхи на проповідях та пороки, а замало про добродіяння. А це зле відбивається на релігійному житті, бо коли вигнати зле з душі, виполоти грядку, то треба там насадити квіти чи щось з того роду. Інакше по часі бур'яни знову закриють грядку...".

Прочитав я оте й сам почав старатися говорити людям більше про добродіяння, бо ж ми віримо, що добрі діла збільшують нашу заслугу перед Богом і нагороду у вічності. Протестанти у це останнє не вірять, але добрі діла все ж таки чинять.

Отож і ми після кожної сповіді намагаймося чинити добро, а зло не буде мати де повертатись. Як писав Тарас Шевченко: "Раз добром налите серце ввік не прохолоне".

о. Василь ЗІНЬКО, ЧСВВ

Можеш залишити Бога,
але не можеш заборонити Йому шукати тебе.
Можеш ненавидіти Бога,
але не можеш заборонити Йому любити тебе.
Можеш зректися Христа, Його Церкви,
але не можеш заборонити Йому говорити до тебе.
Можеш шукати свою дорогу,
але не можеш заборонити, щоб Бог тебе провадив.
Можеш проклинати Бога,
але не можеш заборонити, щоб Він був.

Папа Іван Павло II

ОБОРОНЕЦЬ ВІРИ МИНУЛОГО СТОЛІТТЯ

Після смерті ***Гілберта Кіта Честертона*** *(1874-1936) Папа Пій XII назвав його "оборонцем віри", а католики з усього світу наприкінці 20 ст. запропонували проголосити цього англійського письменника блаженним. І таку пропозицію Ватикан нині розглядає.*

Поета, прозаїка, есеїста, журналіста християни Заходу вважають кращим апологетом 20 ст. Своєю творчістю Г. К. Честертон у добу загального безвір'я, виникнення та розповсюдження світом братніх ідеологій – фашизму та комунізму, котрі невдовзі завели людство в пекло найжахливішої війни за всю його історію, довів, що Церква – єдине середовище, де можливе існування справжнього гуманізму.

Зрозуміло, що письменнику таких поглядів не було місця в культурному обігу Радянського Союзу, хоча друком неодноразово виходили збірки кримінально-пригодницьких оповідань Г. К. Честертона, де головним героєм був приватний детектив – католицький священик Браун. Українською мовою така збірочка під назвою "Пригоди патера Брауна" була вперше перекладена та надрукована в Харкові 1930 року.

Мовою російською твори Г. К. Честертона перекладені майже повністю, включно з його блискучими духовними трактатами "Вічна людина", "Ортодоксія", "Святий Франциск", "Тома Аквінський", однак, за радянських часів вони друковані лише в "самвидаві". Саме тоді їх належно поцінували легендарні інтелектуаліст-християнин й професор філології Сергій Аверинцев та богослов й проповідник о. Олександр Мень. Це про них Євген Сверстюк писав: "В Росії на кінець 80-х років були відомі дві постаті, до яких могли звертатися голодні і спраглі правди", а відтак творчість Честертона з-поміж інших видатних релігійних західних мислителів сучасності також набула широкої популярності. Його твори стали предметом ретельного вивчення не тільки у світських гуманітарних навчальних закладах, а й духовних.

Творчість Г. К. Честертона через різні причини не привертала і не привертає уваги фахівців-перекладачів та літературознавців, а хаос в релігійному житті України на тривалий час унеможливив долучення духовенства та вірних не те що до кращих надбань західної християнської думки, але і вітчизняної. Однак і в Україні є достойники, котрі розуміють цінність творчості Г. К. Честертона, і не тільки розуміють, а намагаються прищепити своє розуміння якнайширшому загалові.

Минулого року в Харкові вийшла книжка "Світла минулого", яка складається з науково-популярних нарисів про найвидатніших християнських мислителів. Автор книжки, єпископ-ординарій Харківсько-Запорізької дієцезії Римо-Католицької Церкви Станіслав Падевський, окремий нарис присвятив і Г. К. Честертону, лейтмотив творчості якого владика визначив так: "Треба пізнавати зміст віри, щоб збагачуватися, а відкриті вартості запроваджувати в життя".

У травні цього року припадає 130-річчя від дня народження Гілберта Кіта Честертона. Цю дату навряд чи відзначатимуть. Напевно, знайдуться і такі, що іронічно посміхнуться – навіщо нам той Честертон? Стародавні римляни говорили: "Хто спілкується з мудрими, той і сам стане мудрим".

Владислав ПРОНЕНКО
м. Харків

Я БЕРЕГТИМУ ТВОЇ СВІДОЦТВА

Миколай Янович народився у 1879 році в с. Витвиця біля Болехова на Івано-Франківщині у багатодітній родині отця Іларія і Любові Яновичів. У родині Миколая було багато священиків: його дідусь Степан Янович, брат його матері Люби – Лев Горалевич, парох у с. Угерсько біля Стрия на Львівщині. Їхнім родичем був єпископ Василь Величковський, ЧНІ *(нині блаженний УГКЦ)*.

Богослов'я Миколай Янович закінчив у Львові, а після закінчення філології (класичної і німецької) в університеті у Відні викладав у Тернопільській чоловічій гімназії грецьку і латинську мови. Якраз у той час там навчався майбутній кардинал Йосиф Сліпий. До кінця життя о. Миколай зберігав книжку, в якій записував прізвища і оцінки своїх учнів, між якими був і Йосиф Сліпий. Митрополит Сліпий теж пам'ятав про свого вчителя і часто казав: "То мій добрий учитель, який навчав мене греки і латини".

У 1909 році Миколай одружився з Оленою Павлюк, дочкою директора школи у м. Сокалі. Вона була справжнім взірцем дружини священика, яка у всьому допомагала своєму чоловікові.

Після прийняття священичих свячень о. Миколай Янович працював катехитом у чоловічих гімназіях у Бережанах, де народилася найстарша дочка Зеня, а потім у Львові. Там народилася друга дочка Люба, яка стала дружиною о. В'ячеслава Ласовського. У Львові о. Миколай викладав також у жіночій гімназії сестер Василіянок.

1914 року о. М. Янович з родиною поїхав на вакації до с. Хотіня, що біля Калуша, де його батько о. Іларій був парохом понад тридцять років. Там їх і застала Перша світова війна. Отець Миколай з родиною залишився і деякий час працював директором гімназії у Калуші. У Хотіні народилася його наймолодша дочка Дарія.

У 1919 році о. Янович за свою релігійну і громадську діяльність був заарештований польським урядом і пробув рік у тюрмі у Львові й Стшалкові. З 1924 року він був парохом Озірної неподалік Тернополя. У 1935-1941 роках був деканом у Галичі. Отець М. Янович часто організовував прощі до Гошева, проводив реколекції, на які запрошував отців Василіян і Редемптористів. На своїй парафії заснував Товариство тверезості і захоронки для дітей.

У 1939 році прийшли більшовики і почалися переслідування, часті виклики в органи НКВС. Коли до Галича прийшли німці, то о. М. Янович допомагав євреям і до нього навіть приходив за порадою рабін.

Через два роки о. Миколай переїхав до с. Малехова біля Львова. Парафія у Малехові мала ще одну церкву в Дублянах, так що отець виконував душпастирські обов'язки у двох селах.

У 1944 році з ще більшою силою почалися арешти і вивезення, які проводила радянська влада. Коли у 1946 році відбувався сумнозвісний Львівський Собор, то о. Янович його учасником, звичайно, не став, хоч знав, яка доля чекає його і родину в разі непослуху.

Уже майже всі церкви у Львові й навколишніх селах були закриті чи передані московській Православній Церкві. До церкви у Малехові, де, незважаючи на погрози органів, продовжував відправляти о. М. Янович, приходило багато людей. Влада цього терпіти більше не хотіла. У 1947 році у Великий четвер вночі приїхала велика машина з озброєними людьми, які зайшли до

хати, розбивши вікна і виламавши двері. Били карабінами о. Миколая і його дружину. З помешкання забрали все, що потрапило їм під руки, і виносили до машини. Вранці дочка Дарія пішла до міліції повідомити про те, що трапилось, але у відповідь тільки почула дивні слова начальника: "Що, вже були?".

У Страсну п'ятницю приїхала фіра з Дублян, щоб відвезти о. Миколая до села на відправу. Якось допомогли сісти отцеві, який був дуже побитий. Але можновладці вже дізналися, що отець приїхав до церкви, й з криками та погрозами заборонили йому відправляти. Отець Миколай сказав, що мусить виставити Плащаницю в Малехові, бо приїхало дуже багато людей зі Львова і околиць. Дозволили, але під умовою, що нічого про це нікому не скаже. І так відправа відбулася, а всі присутні на ній мовчки плакали. Це був останній раз, що о. М. Янович відправляв у церкві. Почалися страшні переслідування, не давали йому спокою ні вдень, ні вночі.

У той час важко захворів молодший брат о. Миколая, греко-католицький священик Лев Янович, який був парохом Горпина, що біля Кам'янки-Бузької. Лікар згодився поїхати, але не було машини, щоб його відвезти. Отець Миколай через дочку Дарію попросив о. Гавриїла Костельника, щоб дав машину. Отець Костельник сказав, що машини немає, але якщо донька любить свого тата, то нехай намовить його, щоб конче перейшов на православ'я, бо в іншому випадку буде заарештований.

Отець М. Янович, почувши від доньки про лиху намову о. Г. Костельника, категорично відмовився від цього облудного кроку і заявив, що ніколи не порушить клятви, яку давав Богові: бути вірним Католицькій Церкві до кінця свого земного життя. Була можливість в отця виїхати з родиною за кордон, але він не погодився на це, бо вважав, що не має права залишати своїх вірних без духовного проводу. Бог оцінив це рішення, бо обминули о. Яновича і арешт, і заслання.

Хоча о. М. Яновича з родиною вигнали з парафіяльного будинку і вони змушені були винаймати маленьку кімнатку у Львові, однак, він щоденно ревно виконував свої священичі обов'язки. До їхньої кімнатки приходили на Службу Божу його колишні парафіяни, знайомі та родина. Він сповідав, вінчав, хрестив, а також навчав молодих священиків.

Безбожна влада не залишала в спокої о. Миколая. Більшовицькі опричники викликали отця на допит в органи НКВС, сподіваючись, що їм вдасться переманити його на свій бік. Вони переконували його розірвати відносини з Апостольським Престолом, однак, він твердо стояв на своїх позиціях і не зраджував католицької віри.

Отець М. Янович був дуже спокійною, виваженою і скромною людиною, багато часу проводив у молитві й читанні релігійних книжок, завжди вмів порадити і заспокоїти. Усі до нього ставилися з великою пошаною.

До останнього дня свого життя о. Миколай Янович сумлінно виконував свої священичі обов'язки. 18 червня 1968 року він відійшов у вічність до Господа, якому вірно служив протягом довгого і праведного життя. Похований у родинному гробівці Яновичів-Ласовських на Личаківському цвинтарі у Львові.

Марта ЦИМБАЛА

РАДУЙСЯ, МАРІЄ

(Пісня)

У моїм садочку настає світанок
І спустився з Неба чарівний серпанок,
В золотистих барвах, сяючих перлинах –
І теплом омита кожная стеблина.

Приспів:
Радуйся, Маріє, чистая Леліє,
Ти в моїм садочку наймиліша мрія.

Піднімають личка сонячнії квіти,
З-під листочків жмурять свої очка діти.
Ти до них ступаєш, лагідно щепочеш
Й діточки, як пташки, щебетати хочуть.

Приспів:
Радуйся, Маріє, дивная Леліє,
Ти в нашім садочку наймиліша мрія.

Щиро у молитві ручки простягають
І Покровом срібним Ти їх огортаєш,
Обтираєш слізки на щасливих личках
І сміється щастя в променистих щічках.

Приспів:
Сонячна Леліє, Пресвята Маріє,
Радуйся серденькам, що про Тебе мріють.

В нашому садочку просять Тебе діти:
Пригорни до Себе діток всього світу.
В нашому садочку місця усім буде:
Просим – схорони їх від страшної згуби.

Приспів:
Радуйся, Маріє, Матінко Христова,
В нашому садочку буде всім чудово.

В нашому садочку наступив світанок,
Всі дерева й квіти огорнув серпанок,
Розцвіта Любові пишная Лелія,
Це з Небес ступає Пресвята Марія.

Приспів:
Радуйся, Маріє, сяюча Леліє,
В нашому садочку довгождання мріє.

Людмила ОПРИШКО
с. Завадів Стрийського р-ну на Львівщині

СОН*

...Лежачи під оливковим деревом, маленький вислюк довго дивився у той бік, де за обрієм сховалося сонце. Думки ще довго не давали спокою його голові. Нічна тиша своєю проникливістю поволі, але наполегливо огортала малого своєю таємничістю. Не опираючись втомі, зморений ослик потрапив у приємний полон навійливого сну.

Над вислюком тихо шуміла оливка, розповідаючи свою давню історію. Ослик безтурботно спав, а здаля пробиралося до його вух шелестіння старого деревця... Наснилося йому, що він опинився у густому зеленому лісі...

...Мабуть, як і в кожному лісі, так і в цьому росли різні дерева: одні були високі й стрункі, інші, натомість, нічим особливим не вирізнялись, були малорослі, подекуди навіть криві й покручені. Кожен, хто відвідував цей ліс, можливо, з насмішкою запитував себе: "Навіщо Бог створив такі дивні рослинні потвори?".

Одного дня сколихнула зненацька увесь рослинний лісовий світ вістка, що в Єрусалимі відбувається суд над Ісусом із Назарету. Засудили Його на хресну смерть. Первосвященик Каяфа негайно дав наказ своїм слугам: "Підіть, знайдіть довгі й тверді дерев'яні колоди, щоб з них зробити хрест!".

І саме з того часу поширилися по лісі тривожні чутки про цей страшний наказ. Спокійне лісове життя сколихнулося, забилося, перетворилося у постійний страх... Усім стало моторошно, коли почули, що улюблений Син їхнього Творця засуджений на жахливу смерть.

Слуги Каяфи запопадливо взялися шукати відповідне дерево, підходячи до кожного і випробовуючи його на придатність... Ось підійшли до пальм. А ті, тремтячи від переляку, позгортали своє чудове довжелезне листя, обвивши ним свій стрункий стан і то так міцно, що їхні гладенькі стовбури стали грубими і задирчастими. Не хочуть пальми, щоб їхня деревина пішла на матеріал для виготовлення хреста.

Подивилися слуги, покрутилися біля пальм і, сказавши: "Та де нам таке дерево брати зі собою, ні до чого не придатне", — пішли собі далі. Коли пальми побачили, що люди з Єрусалиму від них відійшли, вельми зраділи такій своїй "непридатності", аж з радості зашелестіли кількома залишеними вгорі листками. Хотіли навіть заспівати, але передумали – не до співу тепер – і знову зажурилися.

А немилосердні слуги якраз наближалися до дуже гарних дерев – оливок... Побачивши це, оливкові дерева пройнялися сильним внутрішнім болем, бо і вони не хотіли стати знаряддям смерті, приготованим для Сина Божого. "Краще бути повириваними з корінням та спаленими, ніж співдіяти в такому злочині", – думали оливкові дерева. Вони були готові загинути, ніж стати ганебною шибеницею.

Оливки так корчилися від страху і болю, так стогнали, переносячи внутрішню боротьбу, що поробилися сухими і кострубатими, а їхній скорчений вигляд сильно налякав каяфових прислужників. Побачивши таких рослинних монстрів, слуги аж почали втікати геть, забувши, для чого вони прийшли до лісу...

**** Увага! У минулому числі ми подали оповідання о. Івана Родим'юка, ЧСВВ під назвою "Хто має вуха...", продовження до якого цього разу написав інший отець Василіянин. Оголошуємо конкурс серед читачів на продовження розповіді про життя маленького вислюка. Найкращі оповідання надрукуємо у часописі, а найкращого "дитячого прозаїка" нагородимо гарним призом.***

Велика радість огорнула оливкові дерева, бо вони не стали співучасниками Ісусових тортур. З цього великого щастя вони аж заплакали. Коли ж ці деревця плакали, їхні сльози перетворювалися у маленькі плоди – оливки. Ці плоди виявилися їстівними і придатними до всього: їх зі смаком споживали, а олією, яку з них виготовляли, приправляли різноманітні страви, лікували недуги, благословили і помазували важкохворих... Такий ось дар вони отримали від Отця Небесного за те, що не погодилися бути співучасниками у смерті Його єдинородного Сина.

А коли хтось з подорожніх задля пустої розваги, не розуміючи справжньої краси, часом ще кривим оком дивився на оливкові дерева і бурмотів: "Що то за такі потворні рослини", – то оливки, посміхаючись, відповідали шелестом свого листя: "Не зовнішній вигляд головний, а серце...".

Не встиг ще ослик добре поспати, як зненацька щось впало йому на голову і він прокинувся. Це оливкове дерево, під яким він спав, розбудило його на світанні, даруючи йому свій плід – маленьку оливку.

Маленький віслюк був дуже вдячний Богові за сон, а ще більше за ті невидимі вуха, якими він не тільки зумів почути розповідь оливкового деревця, але якими відтепер міг прислухатися до тихого голосу свого серця.

Розвиднілося... Перед осликом стелилася довга дорога...

о. Прокопій ЛОТОЦЬКИЙ, ЧСВВ

НАШ НЕБЕСНИЙ ОТЕЦЬ

Там в Небесних Краях,
Де немає зими,
Прожива наш Отець
Із Своїми дітьми.
Наш Отець дорогий
Дуже радий усім,
Він готує для всіх
Гарний сонячний Дім.

Та погляне на Землю
Стражденну й німу
Й зарясніються сльози
На обличчі Йому.
Добрі очі Його
Стають скорбно-сумні,
Бо багато дітей
Служать тут сатані.

Ми змайструєм кораблик
З добрих діл й молитов,
Попливем до Отця –
Хай радіє Він знов.
Ми збудуєм кораблик
По Слову Отця –
Нехай радості й щастю
Не буде кінця.

Ми прилинем в Краї,
Де квітують сади,
В Небеса осяйні,
Де немає біди
І зустріне Отець
Своїх вірних дітей
І пригорне розчулено
Всіх до грудей.

І заплачуть від щастя
Святі Небеса,
Що не вмерла у дітях
Вітцівська краса...
Там в Небесних Садах,
Де немає зими,
Разом з нашим Отцем
Будем жити і ми.

Людмила ОПРИШКО
с. Завадів Стрийського р-ну на Львівщині

Український християнський часопис

Заснований у 1897 році
Засновники – Отці Василіяни

Реєстраційне свідоцтво
КВ № 5133 від 18.05.2001 р.

Головний редактор
о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

Редакційна колегія:
о. Василь ЗІНЬКО, ЧСВВ
о. Василь МЕНДРУНЬ, ЧСВВ
о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ
о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ

Заступник головного редактора *Віра Арів*
Відповідальний секретар *Ігор Скленар*
Комп'ютерна верстка *Тараса Бродовича*

Адреса редакції:
м. Львів, 79019,
вул. Б. Хмельницького, 36,
Святоонуфріївський монастир Отців Василіян
тел./факс 72-46-94
e-mail: misionar@lviv.farlep.net

Підписано до друку 24.04.2004
Формат 70x100 1/16. Друк офсетний. Папір друк. № 1. Умов. друк. арк. 5,2. Умов. фарбо-відб. 5,7. Обл.-вид. арк. 5,0.

Ціна договірна

Віддруковано з готових діапозитивів у Жовківській друкарні видавництва Отців Василіян "Місіонер".
80300, Львівська обл.,
м. Жовква, вул. Василіянська, 8

© Журнал "Місіонар", 2004

ЗМІСТ

Слово редактора 129
Наміри Апостольства молитви на травень 130
Наміри Апостольства молитви на червень 132
К'яра Любік
"Слово життя" 133
Новий Апостольський нунцій 135
Радість у василіянській спільноті 135
Вадим Петрик
Великдень у в'язниці 135
Отці Василіянського Чину провели духовні реколекції 136
Відгук про духовну працю отців Василіян 136
о. Михайло Баник
Кармелітки в Україні 137
о. Йосафат Воротняк, ЧСВВ
Пресвята Трійця 138
Панегірик на гробі Митрополита 140
Павло Зарічний
Богородицю і Матір Світла піснями звеличаймо 142
с. Корнилія
Покликана Богом 143
Ігор Яремко
Шевченкова "Марія" 144
о. Ігор Яців
Свята Тайна Миропомазання 146
о. Василь Зінько, ЧСВВ
Небезпечні міркування 148
бр. Миколай Микосовський, ЧСВВ
Злет злих сект 149
о. Мелетій Батіг, ЧСВВ
За всіх ти молишся, Благая 151
о. Василь Зінько, ЧСВВ
Повчальне спостереження 153
Владислав Проненко
Оборонець віри минулого століття 154
Марта Цимбала
Я берегтиму Твої свідоцтва 155
Поетична сторінка 157
о. Прокопій Лотоцький, ЧСВВ
Сон 158
Людмила Опришко
Наш Небесний Отець 159

На обкладинці: блаж. свщмч. Йоаким Сеньківський, ЧСВВ (автор ікони Володимир Свідерський).

● Передруки і переклади дозволені за поданням джерела.
● Редакція зберігає за собою право виправляти мову і скорочувати надіслані матеріали.

КРОСВОРД "ВЕДИ НАС, МАРІЄ, ВЕДИ"

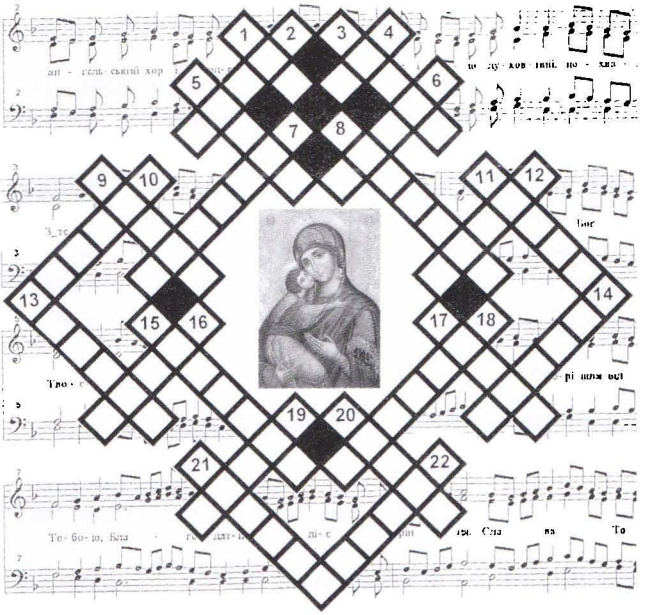

(три крапки замініть словом з релігійних пісень)

1. "Твому Серцю, Спасе мій, честь складає весь наш край, ... Вкраїнський в віки Твій". 2. "О Всепітая Царице, укріпи нашу ..., величати тебе будем піснями священних слов". 3. "Вже невіра Бога відкидає, до борні завзятий ... став". 4. "Ти Сина зродила в той час, а Син – ... , Месія для нас, любитися нам заповів, вказав, як позбутись гріхів". 5. "Наче повний ... дзвону". 6. "Глянь на нас ласкаво оком пресвятим і зішли нам ... – людям немічним". 7. "Навчи мене, Маріє, служити у любові, нехай завжди у мені панує ... , навчи мене, Маріє, як жити у покорі, щоби завжди і всюди я бачила Христа". 8. "Чи то не та Пані, та ясна ... , то Діва Марія і небес Цариця?". 9. "Прийдіть всі до Мене, прийдіть, до Мене весь світ призовіть. Я вас заспокою, дам ... з мольбою і кращий покажу вам світ". 10. "Прийми, о люба Ненько, сей віри наш серця дар. Хочемо Бога – Він наш ..., хочемо Бога – Він наш Цар". 11. "Маріє, Діво благословенна, Тобі складає ... вселенна". 12. "О, Пречиста, благодати повна, наче ... сяє одяг Твій!". 13. "Бо Марія всіх приймає під небесний ...". 14. "Мине ... , впаде могила, і зацвіте ще кращий час". 15. "Прийми цей ... , о Мати Блага, рукою своєю храни нас від зла". 16. "Наш Марійський цей кружочок для Марії лиш цвіте, і ... з живих квіточок тільки їй в дарі несе". 17. "Ти світла небесам леліє, Пренепорочная Маріє, хвала тобі, ...". 18. "Стрічаємо Сина – врочиста ... , зачерпнемо в Нього води. Ми прагнемо Бога, бо з Ним – перемога. Веди нас, Маріє, веди". 19. "На небі світиш, Мати благая, світи на працю, на хліба ... , учуй наш тихий молитви голос". 20. "Ти зломила змія силу, сокрушила кайдани, що так тяжко в них скував нас неприязний ... тьми". 21. "Де Мати єдина – щаслива ... , зростають любові плоди. Ми знаєм: без Бога людина убога. Веди нас, Маріє, веди". 22. "В леваді, долині лунає дзвінок, із співом пташини спливає в одно, то Діви Марії є празник святий, тож ... скликає побожних дітей".

Підготувала Леся Штикало, м. Львів

Відповіді на кросворд "Великодня писанка", вміщений у ч. 4 за 2004 р.:
По горизонталі: 1.Спаситель. 3.Христос. 6.Любов. 9.Мир. 13.Бог. 14.Дзвін. 15.Сторожа. 16.Великдень. **По вертикалі:** 2.Визволитель. 4."Воскресіння". 5.Магдалина. 7.Землетрус. 8.Україна. 10.Щирість. 11.Ангел. 12.Честь.

Блаженний преподобномученик Йоаким Сеньківський, ЧСВВ народився 2 травня 1896 року в селі Гаї Великі на Тернопільщині. Після завершення богословських студій у Львові 4 грудня 1921 року був рукоположений на священика. Здобув ступінь доктора богослов'я в австрійському місті Інсбруці.

У 1923 році вступив до новіціяту отців Василіян у Крехові. Після складення перших обітів був переведений до села Краснопуща на Тернопільщині, а згодом – до села Лаврів на Старосамбірщині. У 1931-1938 роках виконував різноманітні служіння у монастирі св. Онуфрія у Львові, потім був призначений ігуменом монастиря у Дрогобичі.

26 червня 1941 року заарештований більшовиками, а 29 червня, згідно зі свідченнями очевидців, зварений у казані у Дрогобицькій в'язниці.

Проголошений блаженним 27 червня 2001 року Папою Іваном Павлом II у Львові.

Тебе Золотоустим називали

Присвячується
блаж. Йоакиму Сеньківському, ЧСВВ

Ти був зразком для всіх щоднини,
Побожним, скромним, працьовитим був.
Обитель Крехівська пишалась своїм сином,
Що рідних стін любов святу відчув.

Не зупинився ти на півдорозі,
Отцем-професором за деякий час став.
Святе життя провадив ти у Бозі,
На вівтар Богові його віддав.

Тебе Золотоустим називали,
У серцях вірних сіяв лиш любов,
І кожне слово твоє додавало сили
Їм вирватися з ворога оков.

Святоонуфріївський монастир у Львові
Шість літ приймав свого духівника.
Призначили ігуменом в Дрогобич,
де витерпів блаженного вінка.

Загинув ти як мученик за віру,
Тебе в тюрмі зварили в казані,
Свою Голгофу витримав ти сміло –
Правдиве золото гартується в огні.

О Йоакиме, страстотерпцю славний,
Проси за нас у Господа Отця,
Хай дасть нам мужність і любов всепальну,
Щоб вистояти в вірі до кінця.

Любов ДІВЧУР